

உ
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-கஅ.) சித்தார்த்திஸ்ரீ வைதீஸ் [பகுதி கூ.
Vol. XVIII. January-February 1919-20. No. 3.

உவமைப்போலி.

உவமைப்போலியாவது உவமையிலக்கணம் பொருந்தாததாயிருந்தும் உவமைபோலத் தோன்றுவது. போலி-போன்றிருப்பது. இதனை வடநாலார் திருட்டாந்தாபாசம் என்பர். ஆபாசம்-போலி. இந்த உவமைப்போலி பதினைட்டு என்று சிவஞான சித்தியாரிலே அருணாந்தி சிவாசாரியர் கூறினர். “விளங்குவமைப்போலி யிரொன்பாண்காணும்” (சித்தி) இந்நூலுலாகாரர்களாகிய மறைஞானதேசிகரும், சிவாக் கிரயோகிகளும், சிவஞானயோகிகளும் இப்பதினைட்டினையும் விவரித்துக்கூறினர். இவருள்ளே சிவஞானயோகிகள்/வடமொழியிற் கூறிய பெயர்க்காரணங்களை நோக்கி அவற்றிற்கு இசையுமாறு தமிழிற் பெயர்த்து விளக்கினர். உதாரணம் கூட்டிற்றிலர். மந்தை இருவரும் வடமொழியிற் கூறியவாறே பெயர்களைக்கூறி வடசொற்கலப்போடும் விவரணங் கூறினர். விவரணங்களிலே முரணும் இருக்கின்றது. அறிதலும் அறிதர்ப்பிருக்கின்றது. மறைஞானதேசிகர் கூறியவைகளுள்ளே சிலவற்றை ஒருவர் விளக்கிச் சிலவற்றை வாளாவிட்டனர். அவைகளை இங்கே எழுதுவாம்.

பதினெண்வகை.

க. சாத்தியவிகலம்

ச. ஆசிரயனேம்

உ. சாதனவிகலம்

இ. அவ்விபாத்தியபிதானம்

உ. உபயவிகலம்

கூ. விபரீதவிபாத்தியபிதானம்

*

- எ. சாதனவியாயிருத்தம் கஉ. சந்தித்தசாத்தியம்
 அ. சாத்தியவியாயிருத்தம் கச. சந்தித்தசாதனம்
 க. உபயவியாயிருத்தம் கடு. சந்தித்தவுபயம்
 கஃ. ஆரெயவியை. கக. சந்தித்தவாரெயம்
 கக. வியாயிருத்தியபிதானம் கஎ. சந்தித்தசாத்தியவியாயிருத்தம்
 கஉ. விபரீதவியாத்தியபிதானம் கஅ. சந்தித்தசாதனவியாயிருத்தம்

க. சாத்தியவிகலமாவது சாத்தியமானது தன்னியல்பிலே இல்லாத உவமை. இதனைச் சிவஞானபோகிகள் சாத்தியமுடைத்தாகாதது என்பர். சாத்தியம்-துணிபொருள். விகலம்-தன்னியல்பிலே இல்லாதது, குறையு. உ-ம். மனம் அரித்தியம்; உருவமுடைமையால், பரமானுவைப்பேரல் என்பதாம். இங்கே பரமானு என்பது உவமை. இவ்வுவமையிலே அரித்தியம் என்னும் சாத்தியத்தன்மை இல்லை. பரமானுவை நித்தியம் என்பர்.

உ. சாதனவிகலமாவது சாதனமானது தன்னியல்பிலே இல்லாத உவமை. இதனைச் சிவஞானபோகிகள் ஏதுவுடைத்தாகாதது என்பர். சாதனம்-ஏது. உ-ம். மனம் அரித்தியம்; உருவமுடைமையால், கண்மம்போல என்பதாம். இங்கே கண்மம் என்னும் உவமையிலே உருவமுடைமை என்னும் சாதனம் இல்லை. கண்மம் உருவப்பொருளன்று.

உ. உபயவிகலமாவது சாத்தியம் சாதனம்என்னும் இரண்டும் இல்லாத உவமை. இதனைச் சிவஞானபோகிகள் இரண்டுமுடைத்தாகாதது என்பர். உ-ம். மனம் அரித்தியம்; உருவமுடைமையால், ஆகாயம்போல என்பதாம். இங்கே ஆகாயம் என்னும் உவமையிலே அரித்தியத்தன்மை என்னும் சாத்தியமும், உருவமுடைமை என்னும் சாதனமுமாகிய இரண்டுமென்மை அறிக. ஆகாயம் நித்தியம்.

ச. ஆரெயவிகலமாவது தனக்குச் சார்பில்லாத உவமை. இதனைச் சிவஞானபோகிகள் சொரூபமில்லது என்பர். உ-ம். மனம் அரித்தியம்; உருவமுடைமையால், ஆகாயப்பூப்போல என்பதாம். இங்கே ஆகாயப்பூ என்னும் உவமையிலே பூவுக்கு ஆகாயம் சார்பிடமாகாமை அறிக. ஆரெயம்-சார்பு. தன்மை-இன்மை.

டு. அல்கியாத்தியபிதானம்

சு. விபரீதவியாத்தியபிதானம்

எ. சாதனவியாவிருத்தம்

அ. சாத்தியாவியாவிருத்தம்

க. உபயவியாவிருத்தம்

கௌ. ஆரோபயிவீனம்

கக. வியாவிருத்தியபிதானம்

கஉ. விபரீதவியாத்தியபிதானம்

கஃ. சந்தித்தசாதனமாவது ஐயப்பட்ட சாத்தியமுடைய உவமை. இதனைச் செவஞானயோகிகள் சாத்திய முடைமை நிச்சயிக்கப்படாதது என்பர். சந்தித்தம்-ஐயப்பட்டது. உ-ம். இவன் அரசனாய் வருவான்; சோழராசன் மாபினனாதலின்; அரசியல் பெற்ற குரிய அரசருமான்போல என்பதாம். இங்கே அரசியல் பெற்ற குரிய அரசருமான் என்னும் உவமையிலே அரசனாய் வருவான் என்ற சாத்தியம் நிச்சயிக்கப்படாமையால் ஐயப்பட்டதாதல் அறிக.

கச. சந்தித்தசாதனமாவது ஐயப்பட்ட சாதனமுடைய உவமை. இதனைச் செவஞானமுனிவர் ஏதுவுடைமை நிச்சயிக்கப்படாதது என்பர். உ-ம். இவன் முற்றறியில்லாதவன்; கிருப்பு வெறுப்புக்க ளோடு, கழனவனாதலின், தெருவிற்கெல்லும் புருடன்போல என்பதாம். இங்கே தெருவிற்கெல்லும் புருடன் என்னும் உவமையிலே கிருப்பு வெறுப்புக்க ளோடு கடியிருக்கையாகிய சாதனம் நிச்சயிக்கப்படாமையால் ஐயப்பட்டதாதல் அறிக.

கடு. சந்தித்தோபயமாவது ஐயப்பட்ட சாத்தியசாதனங்களை யுடைய உவமை. இதனைச் செவஞானயோகிகள் இரண்டுமுடைமை நிச்சயிக்கப்படாதது என்பர். உபயம்-இரண்டு. உ-ம். இவன் அவர்க்க மடைவான். பூர்வபுண்ணியமுடையவனாகையால்; தேவதத்தன்போல, இங்கே தேவதத்தன் என்னும் உவமையிலே அவர்க்கமடைதலாகிய சாத்தியமும், பூர்வபுண்ணியமுடைமையாகிய சாதனமுமாகிய இரண்டும் நிச்சயிக்கப்படாமையால் ஐயப்பட்டவாதல் அறிக.

கக. சந்தித்தவாரெயம்.

கஎ. சந்தித்தசாத்தியாவியாவிருத்தம்.

கஅ. சந்தித்தசாதனாவியாவிருத்தம்.

இப்பெயர்கள் அச்சப்பிரதியின்படி எழுதப்பட்டனவாத லிற் பிழைப்படலும் கூடும். பொருள் விளங்கி எழுதப்பட்டனவாயிற் பிழைப்படமாட்டா. ஆதலாற் பெயர்களிலும் உரைகளிலுங் தோன் றும் பிழைகளைத் திருத்தியும், பெயர்களையிலே கிடப்பட்டவைகளை உரைகாட்டி விளக்கியும் இந்தச் செந்தமிழிலே அறிஞர் யாராவது எழுதுவாராக. அது படிப்பவர்களுக்கு நன்கு பயன்படும்.

வடமொழி தென்மொழிகளிலே இவ்வுவமைப் போலிகளைக் கூறும் முத்தனால்களையும், மற்றைத் தர்க்கனால்களையும், சிவஞான சித்தியாருரைகளையும் சுற்றுணர்க்கோர்க்கு விளக்குதலும் திருத்தலும் இலகுவாகும்.

இங்ஙனம்

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

பக்கப்போலி.

பக்கப்போலியாவது பக்கவிலக்கணத்திற் குறைவுடையதா யிருத்தும் ஒருபுடையொத்துப் பக்கம்போலத் தோன்றுவது. பக்கப் போலி நான்கு என்று அருணாந்தி சிவாசாரியர் கூறவர். “நண்டு பக்கப்போலி னான்கு” (சித்தியார்) இதனை வகுத்துநீர்த் தற்கண் உரைகாள். மாறுபடுகின்றனர். மறைஞானதேசிகர் க. பட்சாபாசம், உ. அதுமானாபாசம், உ. பிரதிஞ்ஞாபாசம், ச. வசனாபாசம் எனக் கூறிப் பின் க. அப்பிரசித்தவிசேடணம், உ. அப்பிரசித்தவிசேடியம், கூ. அப்பிரசித்தோபயம், ச. அப்பிரசித்தாசம்பந்தம் எனக் கூறுவாரு முளர் என்றார். சிவாக்கிரயோகிகள் க. ஓரிடத்திற் பக்கமில்லாமை, உ. ஓரிடத்திற் பக்கத்தன்மையில்லாமை, கூ. ஓரிடத்திற் பக்கம் பக்கத் தன்மை இரண்டியில்லாமை, ச. ஓரிடத்திரண்டுமிருத்தும் வியாத்தி யில்லாமை எனக்கூறி வடமொழிவாக்கியமும் காட்டினர்.

“தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்” ௧௦௧

சிவஞானபோகிகள் ௧. துணியும்பொருட் கிடஞகாதது, ௨. துணியும்பொருட்கொருமருத் கிடஞகாதது, ௩. துணிந்தபொருட் கிடஞகாதது, ௪. துணிந்தபொருட்கொருமருத் கிடஞகாதது என்றார். நிரம்பவழியெதெனிகர் ௧. பிரத்தியக்ஷாபாசம், ௨. அதுமாகாபாசம், ௩. ஸ்வதுமாகாபாசம், ௪. வசனாபாசம் என்றார். பாண்டியப்பெருமான் அப்பிரசித்தவிசேடணம் முதலிய நான்கையுங்கூறிய பின்னும் இந்த காட்டி ஒன்பதும் பக்கப்போலி என்றார். இந்தமாவன, ௧. பிரத்தியக்க கிருத்தம், ௨. அதுமானகிருத்தம், ௩. வசனகிருத்தம், ௪. உலக கிருத்தம், ௫. ஆகமகிருத்தம் என்பன. இந்த ஒன்பதும் அதுமான வினக்கத்திலே செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர் பரிமாள் திரு. நாராயணயல் காவர்களாலே இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்கே கூறப்பட்டவைகளுள்ளே ஸ்ரீசுரேஷ்ட பக்கப்போலி நான்கு” எனக்கூறப்பட்டவை இவை என்பதும், அவற்றின் விளக்கம் இது என்பதும், முதலில் இது என்பதும், சிவஞானபோகிகள் கூற்றுக்களுக்கு வடமொழிப்பெயர்களும் உதாரணங்களும் இவை என்பதும், திருத்தங்கள் இவை என்பதும், சமாதானம் இது என்பதும் அறிதல்வேண்டும். அறிஞர் இச்செந்தமிழில் எழுதக்கடவர்.

இங்ஙனம்

அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை.

“தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்.”

செந்தமிழ் கவுட்தொகுதி ௮௦-ம் பக்கத்தொடக்கி.

86. “இ ஈ எ ஏ ஐயென விசைக்கு

யப்பா லுந்து மவற்றோ ரன்னு

அவைதா, மண்பன் முதலு விளிப்புற லுடைய.”

இ ஈ எ ஏ ஐ என்று கூறப்படும் அக்கூற்ற ஐந்தும் அகர ஆகாரங் களைப்போலவே அங்காந்த கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும். அவை தாம் அங்ஙனம் பிறக்குமாயினும் மேல்வாய்ப்பல் இடையில் அடிநாவி னது லாம் உறுதலையும் உடையன என்க. இவற்றாலும் வளியின் செயலாலே உறுப்புக்கள் ஏற்றப்படியாமெனக் கண்டுகொள்க.

அண்ணத்தை நண்ணிய பல்லை அண்பல் என்றார் “அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல்” என்றதாலும் அறிந்துகொள்க. மேல்வாய்ப்பல் கீழ்வாய்ப்பல் என்னும் வழக்கும் இதனை வலியுறுத்தும். இதனை அறி யாத உரைகாரரெல்லாம் அதனை விளைத்தொகை எனவும், நரையினிம் பரல் அணுகப்படும் பல் எனவும் மயங்கி உரைத்தார். அன்றார் கூற் றிற்கு இணங்க அலிது மேல்வாய்ப்பல்லி மாத்திரம் அணுகியும் கீழ் வாய்ப்பல்லி அணுகாதும் இருப்பினன்றே அவர் உரை பொருந்தும் என்க.

இச்சூத்திரப்பொருளை நன்னூலார் “இ ஈ ஏ ஐ அங்காப்போ டண்பன் முதலு விளம்புற வருமே.” எனச் சூத்திரித்தது பொருந் தாது. என்னை? “அ ஆ அங்காப்புடைய” என்றவர் அங்காப்புடை மையோடு விளம்புறுவதைய எனப்பொருந்தாமையின் என்பது.

87. “உ ஊ ஓ ஔ ஐ வெண விசைக்கு
மப்பா லுந்து மிதழ்குவித் தியலும்.”

உ ஊ ஓ ஔ ஐ என்று கூறப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும் இதழ்குவிந்து ஈட்கும் என்க.

இவற்றை விளக்கும்போது “இதழ்குவிவே” என நன்னூலார் கூறினார். அவ்வாறு குவிதலான் மாத்திரம் அவை பிறவா எனமறுக்க.

88. “தத்தத் திரிபே சிறிய வெண்ப.”

முன்னர் முப்பகுதிப்பட்ட உயிர் எழுத்துக்களைப் பிறப்பு முதலியவற்றால் ஓக்கும் என்றாலும் தம்முடைய தம்முடைய வேறுபாடுகள் சிறியவாக உடைய என்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு உயிர்க்கும் மெய்க்கும் புறனடையாகப் பொ ருள் பண்ணி யுரைகாரரெல்லாம் மயங்கினர். அது கருத்தாயின் “அவ் வா மெழுத்த முவன்கப் பிறப்பின” என்பது போன்றவை மிகையாம் என மறுக்க.

மேலும் அவ்வாறுவதை ஆண்டாண்டு விளக்கிக் காட்டினும். இவ் வுரைகாரர் கூற்றை நம்பிய நன்னூலார் “எடுத்தல்-படுத்தல்” என்னும் பொதுப்புறனடையால் இவற்றை அமையவைத்ததாலும் பொருந் தாது. என்னை? “தத்தத்திரிபே,” என்றதால் பண்ணிரண்டியிர்களும்த்

தங்கள் தங்கள் திரிபிற் சிறிய வேறு பாடுடைய எனவும், “அவ்வாறெழுத்தும்” என்றதனாலும் “மெல்லெழுத்தாறும்” என்றதனாலும் தங்கள் முதலியன வனிசெல் நிலை வேற்றுமையின்றி முயற்சிவேற்றுமை இல் எனவும் கூறியதனாலும், ஏனையவற்றைத் தனித்தனி விளக்குவதனாலும் பெறும் உண்மையைப்போலன்றி, கைக்கள் முதலியன முயற்சி வேற்றுமை உடைய எனப் பொருள்படுவதனாலும் கனவும் சனுவும் எனக் கொடுத்தவுடமைகளால் அடையும் பயன் ஒன்று மின்றிப்போவதனாலும் அன்றியும் ஒவ்வொன்றிற்காம் பிறப்புறுப்புக்களின் வேற்றுமையை அவர் சூத்திரத்தாலே பெறப்படாமையாலும் பிறவாற்றாலும் என்பது.

89. “ககார ணகார முதன வண்ணம்.”

ககாரணகாரங்கள் முதல் ஈவாண்டது முதல் அண்ணத்தை உற்பிழக்கும் என்க.

90. “சகார ஞகார மிடை ஈ வண்ணம்.”

சகார ஞகாரங்கள் இடைஈவாண்டது இடை அண்ணத்தை உற்பிழக்கும் என்க.

91. “டகார ணகார துனிஈ வண்ணம்.”

டகாரணகாரங்கள் துனிஈவாண்டது துனி அண்ணத்தை உற்பிழக்கும் என்க.

இம்முன்றியும் ஒரு சூத்திரமாக்கி தகைமுதலிய ஈயக்களை அன்ன லார் பாழ்படுத்தினமையை உரைத்தறிக.

92. “அவ்வாறெழுத்த மூவகைப் பிறப்பின.”

அக்கறப்பட்ட ஆறெழுத்துக்களும் மூவகையாகிய பிறப்பின உடைய என்க.

உரையாசிரியரை உள்ளிட்டார் அனைவரும் அவ்வாறெழுத்துக்களும் தம்முள் வேற்றுமை உடைய எனவே கூறினர். அவர் கூற்றுப் பொருந்தாது. என்னை? அவ்வாறு வேற்றுமையுடையனவாயின் மூவகைப் பிறப்பின என விதந்து கூறுவதாற்போந்த பயன் இன்மையான் என்பது. இதனை முன்னர் விளக்கிக் காட்டினும்.

93. “அண்ண ண்ணிய பன்முதன் மருங்கி—குதனி பார்து
மெய்யுற வொற்றத்-தாமினிது பிறக்குந் தகர நகரம்”

அண்ணத்தைச் சேர்ந்த பல்வினது அடியாசிய இடத்திலே ஈவினது
தனி விரைந்து தன்வடிவு உறும்படி ஒற்றத் தகர நகரம் என்றவை
தாம் இனிதாகப் பிறக்கும் என்க.

இதனாலும் அவை இரண்டற்கும் வளிசெல் நிலை வேற்றமை
பன்றி ஏனைய விண்மையறிக.

நாதுனி பார்து மெய்யுறச் செவ்வன் ஒற்றுகிடின அவை பிறவா
மை உரைத்தறிக.

அவ்வாறு ஒற்றின் அவைதாம் இனிதாகப் பிறக்கும் என்க.
இதனை அறியாத ண்ணலார் “அண்பல்லடிநா முடியுறத்தக வரும்.”
என்று சூத்திரித்தார். ஆரியர் கூறியபடி பார்து ஒற்றது இவர்கற்
றை நிறைவேற்றினால் பிறப்பன தகரநகரங்கள் அன்மை என்வுணர்க்

94. “அணரி துனிரா வண்ண மொற்ற
நலிகாணலிகா னுயிரண்டும் பிறக்கும்”.

சொர்க்குகொண்டு ஈவினது தனி அண்ணத்தை ஒற்ற நகர நகரங்கள்
என்னும் அவ்விரண்டும் பிறக்கும் என்க. அணரியினைபெச்சம்; “ஆயிர
வணர்தலை” எனத்தொகையாடி வருதலையும் “அணர்ந்த பாம்பினரும்
பயிழ்கார்தன்” என எச்சமாய் வருதலையும் கண்டுகொள்க.

அணரி துனிரா எனக்கூறியது அணரிக்கொண்டே நாதுனி செல்ல
வேண்டியது எனவும், இதனை நாதுனி அணரி எனப்பின்னர் மாற்றி
யது நாதுனி சென்று அணரிவருடவேண்டியது எனவும் வேற்றமை
காட்டவேண்டி என்க.

ஒற்றல் என்பது திண்டித்தன்னிலையில் வருதலைக்குறிக்கும். உறு
தல் என்பது ஆண்டுப் பொருந்தியுறு தலைக்குறிக்கும். வருடல் என்பது
பொருத்தி ஊசலாடல்போல மெல்லிதாக விடாது வருதலைக் குறிக்கும்.

இவற்றை ஒற்றிக்கொடு தடவிக்ஞாடு என்றுரைக்கும் வழக்கும்
வழியுறுத்தும்.

‘தொல்காப்பியமும் பித்தாலத்தாரும்’ கருதி

உரையாசிரியரை உள்ளிட்டாரணவரும் இவற்றை ஒருபொருட் சொற்களாகப் பொருளுரைத்தமையைப் பின்பற்றி முறைபிறழ் நன்னூலார் சூத்திரித்துத் தவறுபட்டனர்.

95. “தனிகா வணரி யண்ணம் வருட
லகார ளகாரமா பிரண்டும் பிறக்கும்.”

நாவினது தனியானது அணரி அண்ணத்தை வருடவும் (அணராது) வருடவும் ளகா முகரம் ஆகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும் என்க.

அவ்வளவு வேற்றுமை இல்லாமை கருதி உம்மை கொடாது கூறி உபத்துவார வைத்தார். நன்னூலார் இதனை “அண்ண தனிகா வருடாமுறும்,” எனக்குறுக்கித் தவறுபட்டனர்.

96. நாவிரிம்பு விக்கி யண்பன் முதலுற
வாவயி ணண்ண மொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா பிரண்டும் பிறக்கும்.

நாவினது விரிம்பு அண்பல்லின் அடிபிலே உருநிற்க ஆவயின் அவ் வண்ணத்தை ஒற்றவும் வருடவும் ளகா ளகாரம் ஆகிய அவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் பிறக்கும் என்க.

ஒரு தன்மையாய் அவைகட்குப் பிறப்புளவாயின் ஒற்றி வருட எனவே சூத்திரிப்பார் ஆதலின் அவைகளை ஏற்புழி ஏற்பக்கொள்க. “அண்பலு முதலு மண்ணமுமுறையி—னாவிரிம்பு விக்கி மொற்றவும் வருடவும்—லகார ளகார பிரண்டும் பிறக்கும்.” என நன்னூலார் யாத்த சூத்திரத்தில் “முறையின்” என ஒரு சொல் உணர்த்தினமை யால் எமது உரையே அவர்க்குத் கருத்தாயது காண்க. அதனையும் அந்நூலுரைகாரர் மறைத்தமை அவரது அறியாமையை விளக்கும்.

97. “இதழியைந்து பிறக்கும் பகா மகாரம்.”

இதழ்கள் தம்மில் இயைந்த பின்னரே பகர மகரங்கள் பிறக்கும் என்க.

இதனாலும் வன்மை மென்மையின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கண்டறிக.

இதழ் இயைந்து என்பதுவே சாஸ்திரம் அறியாத நன்னூலார் “மீழிதழறப் பிறக்கும்” இவ் இடர்ப்பட்டுச் சூத்திரித்தார். அவர்

அக்குத்திரம் மீஇதழ் கீழ்இதழை உற எண்பொருள்படுதலையும் “மேற்
மேலிதழுற்று” எனக் கூறவேண்டியதையும் இவ்வாறு பலபடி கூறுவது
பலவழுதிக் குழுதிக் களுக்குக் காரணமாவதையும் பிறவற்றையும்
உணராராயினர் என்க. இதழ் இயைந்ததும் அவற்றை வளி பிளந்து
செல்லுங்கால் அவை பிறப்பதனால் இத்தழியைந்தென்றார்.

98. “பல்விதழியைய வகாரம் பிறக்கும்.”

மேற்புல்லும் கீழிதழும் கூட வகரமானது பிறக்கும் என்க.

வளிவருகாலை அவ்வாறியைதவின் “இயைய” என்றார். மேற்
பல்லும் கீழிதழும் பொருந்துவந்த இயல்பாதவின் அதனை விளக்க
வேண்டாமையை அறியாத கண்ணுலார் “மேற்பல்விதழும்” என்றார்.

இதனுக்கு முரணாகச் சீழ்ப்பல்லி மேலிதழ் உரினும் அது பிறப்
பதையும் அறிந்தனரே ஆகிரியர் “பல்விதழியைய” எனக்குத்திரிப்படி
ராயினர்.

இவ்வாறே பகரமகாங்கனையும் ஏற்றபெற்றியுற உரைத்துணர்க.

99. ‘அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற் றடைய வகாரம் பிறக்கும்.’

உயிர் எழுத்துக்கள் பிறப்பதற்காக அண்ணத்தைச் சேர்ந்த மிடற்று
எழுவளியின்து ஓசையானது அம்மிடற்றின் கண்ணுற்று அடைவது
ஆலே வகாரவொற்றுப் பிறக்கும் என்க.

ஊன் மெய்யெழுத்துக்கள் அண்ணத்தை உறுதல் போலாத
அண்ணஞ் சேர்ந்த இசை மிடற்றுக்கண் உறுதலே இதனோடு அவற்
றின் வேற்றுமை என்பார் “அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை-
கண்ணுற்றடைய” என்றார். இதனை அறியாத உரைகரார் எல்லாம்
அண்ணம் கண்ணுற்றடைய எனவே பொருளுரைத்துத் தவறுபட்ட
னர். கண்ணுலாரோ “அடிகா வடியை முறையத்தோன்றும்” என்றார்.
இவ்வாறு உரைத்தது பொருள்காதென்று இலக்கண விளக்க துறு
டையார் மறுத்துக் கூறியதை ஆண்டு உணர்ந்துகொள்க.

100. “மெல்லெழுத் தாறம் பிரப்பி னுக்கஞ்
சொல்லிய பன்னி நிகியின வாயினு
மூக்கின் வளியிசை யரப்புறத் தோன்றும்.”

"தொடங்கப்பட்டபடியும் பிற்பாவுத்தாரும்" கபள

மெல்லெழுத்துக்கள் ஆறும் தம்பிறப்பினை ஆக்கம் சொல்லிய இடத் தே நிலைபெற்றனவாயினும் ஒசை கூறுங்கால் (மிடற்றுவழியாகச்செல்லும் ஏனைய போலாது) முக்கின் வழியாக வளிகெல்லுதலினாலே பிறக்கும் ஒசையினால் அவை யாப்புறத் தோன்றும் என்க.

இதற்கு விசேடவுரை வருத்தார் எல்லாம் "யாப்புற" என்றதினால் இடையினத்திற்கு மிடற்றுவனியும் வல்லினத்திற்குத் தலைவனியும் கொள்க எனவும், நன்னூலார் வன்மை உரம் பெறும் எனவும் தமக்கு அறிந்தவாறு கூறிவெல்லாம் தவறுதலை முன்னர் விளக்கிய வற்றைக் கொண்டு ஆராய்ந்து உணர்க.

101. "சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்த்துவெளிப் படுத்த வேளை முன்றுக்
தத்தஞ் சார்பிற்பிறப்பொடு சிவணி
பொத்த காட்சியிற் தம்பியல் பியலும்."

சிலெழுத்துக்களைச் சார்ந்து தோன்றின் அல்லது தமக்கெனத்தோன்றுதற்கு ஓர் இயல்பு இலவென்று (அம்முப்பதெழுத்துக்களோடு சேரவைக்காது) ஏனையவாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட அம்முன்று எழுத்துக்களுக்கு உளவாம் பிறப்பினைக் கூறுங்கால் தத்தமக்கு உரிய சார்பாகிய மெய்களது நிறப்புப் பிறப்பிடத்தே பிறத்தலோடு பொருத்தி நடக்கும் என்க.

இவற்றை அறிபாத உரைகாரர் எல்லாம் காட்சி என்பதற்கு ஞஞ்செனப் பொருள்கொண்டு உரைகூறி மேற்கோளுல் காட்டாராய் ஆய்தம் ஞஞ்சவனியாலே பிறக்கும் என்றார். அவ்வாறாயின் ஆசிரியர் அதனைத் தனித்துச் சூத்திரித்தாயினும் அவ்வாறு பொருள்பட இதன் கண்ணினைத்தாயினும் இருப்பார். அவ்வாறு இல்லாமையே அவர் கூற்றைத்தவறென்னும்.

உண்மையைக் கூறுது வேற்றுமும் கூறவே விழையும் நன்னூலாரும் "ஆய்தக் கிடத்தல் யங்கா முயற்சி" என்றார். அது பொருந்தாது. என்னை? ஆய்தத்தை உரைக்கு மிடத்துக் கருமுதலிய மெய்போன்ற முயற்சி உடையதன்றி அகர ஆகாரம் போன்ற அங்காப்பு இன்மையாலும் அங்காவாமல் ஓர் எழுத்தும் பிறவாமையாலும் அங்காப்

புடைய என்ச்சிலவற்றை விடுத்து கூறியது வாயை முடாது உரைக்க வேண்டும் என்பதன்றிப் பிறவற்றை உணர்த்தாமையானும் பிறவற்றாலும் என்பது.

102. “எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி பெழுதரு வனிபிற
பிறப்பொடு விடுவழி யுறழ்ச்சி வாரத்
தகத்தெழு வனியிசை யறிமப நாடி
யனபிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே.”

103. “அலிதவ னுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு
மெய்தெரி வனியிசை யளவுதுவன் திசினே.”

இச்சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியர் வகுத்தருளிய உரையே மெய்யுரை என்க.

நன்னுலர் ஐகார ஒகாரக் குறுக்கக்களையும் மகரக் குறுக்கத் திளையும் சார்பின்பாற்படுத்தியதும் குற்றம், என்னை? குற்றியலிகா மும், குற்றியலுரையும் மெய்ப்போல உபிரோக இடங்கொடுத்தும், உயிர் போல மெய்யின்மேல் ஏறியும் உயிர்வரின் தன்மேல் ஏறவிடாது உடம் புடுமெய் கொடுத்தேற்றியும் தன்னை எழுத்திடை யறிவிக்காது மொழி யிடை அறிவித்தும் ஏற்ற பெற்றியாசிப் பலவகைப்பட்டிருத்தலின் தனி எழுத்தெனப்பட்டமை போலாது தத்தம் இயல்புத்தன்மையே யாண்டும் பெற்ற நடத்தலின் என்பது. இன்னும் ஆசிரியர் குற்றிய லுக்காக் குறுக்க முதலியனவற்றை வேறெழுத்தாகக் கொள்ளாமையே அவர் கொள்கை குற்றமாதற்குச் சான்றும் என்க.

இனிப் “புள்ளிவிட்டவ்வொடு” என்ற சூத்திரத்தைப் பற்பல வாய்த்து முன்னர் விளக்கிடும் எனினும் புதியனவாகவும் சிற்சில பெற் றேழாதலின் அவற்றையும் ஈண்டு விளக்குதல் முறைமை என்க.

இச்சூத்திரம் முன்னுருபுள்ளிவிட்டு அவ்வொடு ஆகியும் என்று அவ்யப்படி வந்தவுரு என்று கூறவேண்டியதில்லை எனப்பட்டு இகற் குத் காட்டிய குற்றங்கள் நிலிபெறுவோவெனின்? அற்றன்று, என்னை மெய்புள்ளிவிடுதல் அகரவுயிர் ஏறியதற்கன்றிச் சாரியை முதலியன வரும்வழியும் உண்டாதலானும், அகரமேறிய வழியே புள்ளிவிடுமெ னின் ஏனையுயிரியவிடத்துப் புள்ளிவிடாது பிறதிரிபே வரப்பெறும்

“தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாகும்”

303

என்பது போதலானும், ஆசிரியரும் இக்குறையொழுது சிற்றற்கே ஆண்டு “உருவுருவாகி” என்று போத்தத்ததை நோக்க “ஏனையுயிரோட வ்வுருவுதிரிந்தும்” என்று ஆண்டமைதலே சிறப்பாதலானும் பிறவாற்றினும் என்பது.

[மெய்ம்மயக்கவாராய்ச்சி.]

ஆசிரியர் “அம்மாவாறும்” என்ற சூத்திரமுறைகொண்டு இருவகை மெய்ம்மயக்கங்களையும் வலிமெலியிடையென்னும் வரிசையிடுந் திக் கூறுவான்வேண்டி முதற்கண் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கக் கூறுவாராயினர்.

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்திற்கு வல்லினத்துள் கசப்பக்கன் உரியனவாகா ஆதலின் அவற்றை நிலக்கி டறக்களைமட்டும் விளக்குவான் எடுத்துக்கொண்டார்.

இனி டறக்களோடு கசப்பக்கன் மயங்கும். லளக்களோடும் அவை மயங்குவனவாதலின் லளக்களையும் டறக்களோடிக் கூறித்து “டறலள * * * துரிய” எனச் சூத்திரித்தார்.

இனி லளக்களோடு கசப்பக்கன் மயங்கும் மயங்குவன ஆதலின், “அவற்றன், லளக்கோன் * * * * தோன்றும்” எனச் சூத்திரித்தார்.

[இனித் தத்தம் இனங்களோடு மயங்கு மெல்லினங்கள் தத்தம் மினங்களோடன்றிப் பிறவோடு மயங்கு மயக்கம் கூறுங்கால் ஆண்டாண்டினமென்று தழுவிப்போகாது ஈண்டு வேறுசூத்திரஞ் செய்தது மிகையாமெனின் ஆகாது என்னை? இங்ஙனம் கூறுக்கால் ஞாமக்களைக் கூறுமிடத்து வகரத்திற்கும், இவீத்தோடன்றிப் பிறவோடு வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்தின் மயங்காத வகரத்திற்கும் தனிச்சூத்திரஞ் செய்யும்படி வருதலின் என்க.]

அதன்பின்னர் ஐகரம் ககரத்தோடன்றி வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்திற்குரியதாகாததலின் அதனையகற்றி ஏனைய ஞாமமன என்பவைகளுள் ணனக்களோடு மிகுதியான எழுத்துக்கள் மயங்குதலானும் இடையெழுத்துள் ஒன்றாய் வகரம் ஞாமக்களோடு சேர்த்துக் கூறுதற்

கேற்றமைபானும் ஊனக்கிள முன்னெடுத்த “அவற்றனீ ஊனக்கிளான் * * * முரிப” எனச் சூத்திரித்தார்.

அதன்பின்னர் சூதமக்களைக் கூறவாராயினார். சூதமக்களோடு பகரம் மயங்கும். வகரத்தோடு அது மயங்குமாதலின் வகரத்தை யும் சூதமக்களோடு கூட்டி “சூதமவ * * * * தன்றே” எனச் சூத்திரித்தார்.

இனி மகரத்தோடு பகரவகரங்களைன்றி வகரமும் மயங்குமாதலின் “மகிகளன் * * * தோன்றும்” எனச் சூத்திரித்தார்.

அதன்பின்னர் இடையினத்துள் யாழக்களே கூறவேண்டவென ஆதலின் “யாழ * * * * தோன்றும்” எனச் சூத்திரித்தார்.

[இனி ஈன்ஊலார் “யாழ முன்னர்மொழி முதன்மெய்வரும்” என்றாங்கு ஆசிரியர் கருத்தது யிணைபுடக் கூறலாவெனின்? அந் தன்று, என்னை? ஈகரம் மொழிக்குமுதலாதல் அவர்க்குடம்பாடன் மையின் என்பது.]

முதலாகெழுந்தெனப் பொதுப்படக் கூறினும் மெய்ச்சிலை மயக்க மாதலின் மெய்யெழுத்துக்களில் முதலாவன என்பது தானே பெறப் படும.

அதன்பின்னர் உடனிலமெய்மயக்கக் கூறவேண்டுதலின் ‘மெய்ச் சிலை * * * * கடைபே’ எனச் சூத்திரித்தார்.

இதனால் சூதமக்களை அமைக்காமையானும் வேற்றுசிலை மெய்ம் மயக்கத்துள் அமைத்தமைபானும் அவை தம்மொடு பிறவே மயங்கு வன என்பதூஉம் வேற்றுசிலை மயக்கத்துட் கூறப்படாதனவாம் கசுதக் கள் ஈண்டுக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அவை தம்மொடு தாமே மயங்குவன என்பதூஉம் இவ்விருபான் மயக்கத்துள்ளும் வந்த டறனஞ்ஞமைய லவன என்பன தம்மொடு தாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்குலன என்பதூஉம் உய்த்துணர வைத்தமையாக. இவ்வாறுகோத்தவரிசை கற்போரினினுணர்ந்த பயன்பெறுதற்குக் கருவிபாமென்க.

டறலள முன்னர்க் கசபடி மவற்றுள்
லளமுன் பங்கும் மெழிமுன் லினமு
மவற்றுள் ஊனமுன் கசஞ்சு மயவங்கும்

“தொல்காப்பியமும் பிரிகாலத்தாரும்” ககக

ஞாமவ முன்னர் பவ்வும் மம்முன்
வவ்வும் யாமமுன் அவ்வொடு மொழிமுதன்
மெய்யும் மயக்கு மென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் ஆசிரியர் கூறிய வேற்றுநிலை மெய்யம்மயக்கச் சூத் திரங்களை எல்லாம் உள்ளடக்கிச் செல்வதோடு “ஞாமமுன் மம்மினம்” “ னாமமுன்னினம் ” என்ற ஈன்னூற் சூத்திரங்களுட் டம்மினம் என் றமைக்கெய்யும் சூற்றங்கனில்லாமலும் முன்னார்க் கூறப்பட்ட அவ் வரிசை முறையில் ஒருசிறிதும் மாறுபடாமலும் செல்கின்றது. என்ற னும் ஓசையில்லாமை, மனதிற்படிந்த பயனளிக்கும் ஆற்றவில்லாமை, தெனியில்லாமை கிணக்குத் தன்மையில்லாமை, படிப்போர்க் கிண்கு பயத்தன் முதலாய பற்பல சூற்றங்களுக் கிடமாகிப் பயனிலதாமென்க.

இவ்வேற்றுநிலை மெய்யம்மயக்கச் சூத்திரத்தை ஈன்னூலார் கூறி யிருப்பதால் அதனுக்கெய்யத்த சூற்றங்களை மறுத்தற்குப் பலருக் கண்ப்பட்டுமென்பர்.

ஈன்னூலார் துணுக்கம் இல்லாத வேற்றுநிலை மெய்யம்மயக்கங் களை செடுங்கணக்கு வரிசைபற்றிக் கூறினமை படிப்பார்க்கிண்கு பயக் குமென்றறிக.

இன்னும் அவர் “ஐஞாநமன * * * * நிலையே” என்ற சூத் திரத்தாட் கூறிய மயக்கங்களை “ஞாமமுன் மம்மினம்” “ னாமமுன் னினம்” என்றவற்றினும் பிரவற்ருதும் கூறினமையினன்றே “ஐம் முன் கவ்வாம் வம்முன் பவ்வே” எனச் சூத்திரிக்க நேர்ந்தது. ஐக ரத்திற்குப் பின்னர் ஐகரகரங்களின் முன்வந்து மயங்குவனவற்றைக் கூறுவது முறைபாயிருக்கவும் “வம்முன் பவ்வே” எனத் தனித்துக் கூறப்படியு நேர்ந்தது. இனி ஓரொழுத்தின்முன் ஓரொழுத்து வந்து மயங்குவதைக் கூறினாரெனிற் பொருந்தாது, என்னை? ஈரொழுத்து முதலாயினவற்றின்முன் ஈரொழுத்து முதலாயினவந்து மயங்குவனவற் றையும் வரிசையுறக் கூருமையின் என்பது.

இன்னும் அவர் முதனிலை கடைநிலைகளோடு மெய்யம்மயக்கத் தைச் சேர்த்தமையும் சூற்றம், முதனிலை கடைநிலைகள் ஒருமொழிக் கண் அம்மவன. மெய்ய்நிலை மயக்கமோவெனின் ஒருமொழிக்கண் னும் நிலைமொழியோடு ஒருமொழிவந்து புணருமிடைக் கண்ணும் அனிலவதாதனின்.

இன்னும் அவர் கூறிய மெய்மயக்கங்களைய “ஊழும் * * * யவ்வே” என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களாலேயே தம்மொடு தாரும், தம்மொடு பிறவும், ஆகவந்த மயங்குவன இவ்விவை என்பது பெறப்பட்டிருக்கவும் “சுதபவொழித்த விரேழன்கூட்ட மெய்மயக் குடனிலை ரழவொழித்தி ரொட்டாரும்” என்றமையும் பிறவும்-சூற்றம்.

“தம்பெயர் * * * மென்ப” என்ற சூத்திரத்தன் முதலும் என் ததனானே இறதியும் அடங்குமாதலின் மிகைபடக் கூறாபிஞர் என அந்தனுரைகாரர் புனைந்துரைத்தது உம் பொருந்தாது, என்றா ? முதலு மயக்கமும் இம்முறை மாறியும் இயனுமெனின் களையும் மாறாது இயனும் எனப்பொருள் கோடலு முறையாதலின் என்பது.

(தொடரும்)

இங்ஙனம்

K. S. தவந்திரசுருஷ்ண பாரதி,

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதன்,

ஸ்ரீராமநாத வித்யாலயம், கன்னுகுமம், யாழ்ப்பாணம்.

வீணாரை மறுப்பு.

செத்தமிழில் ஒருவர் என்னால் என்று பொதுமொழியிட்டு அந் துலைப் புகழுமுதத்தில் “தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்” என்ற எமது விஷயத்தை அவமே குறைகூறினர். அவர் எம் கருத்தையும் இலக்கண முடிபையும் விஷயநிலைமையையும் தமது தகைமைமையும் நோக்காதும், விஷயத்துட் செல்லாமல் விணரவாரம் புரிந்தும், சில சான்றோர் கொள்கைகளைத் தமக்கேற்றவாறே மாற்றி அவற்றைபெல் லாம் தாமே கூறியதாக வெறும் புரட்டுச்செய்தும், அப்பிரகித்தமான வற்றை விரித்து விளக்கவேண்டுதியும் விளக்காதும், பிரகித்தமானவற் றை விரித்து விளக்க வேண்டா விடத்தும் வினே விளக்கியும், யாம் எமது மேற்கோளைச் சொல்லிமுடிச்சுமுன் இடையே முறையின்றி வந்து விண் குறை கூறியும், ஒருவர் மற்றொருவரை இசைந்தனவற்றை யும் புகழ்ந்தனவற்றையும் முறையே எடுத்துக்காட்டி அவற்றன் வலி மையுற்றனவற்றைப் பற்பல விதத்தானே உண்மை புலப்பட விரித்துக்

கூறித் தம்மது நாட்டிப் பிறர்மதம் விட்டி முறைசெய்யாது இலக்கணக் கொத்து அலாரும் சிலஞானசுவாமிகளும் நன்னூலாரைப் புகழ்ந்தனர் என வாரா கூறியும், இவ்வித் காரணங்களாலே தொல்காப்பியர் கருத்து இவ்விவையாகும், இவ்விக்காரணங்களாலே நன்னூலார் கருத்து இவ்விவையாகும் என்குது பொதுவாகத் “தொல்காப்பியர் கருத்து நன்னூலார்க்கும் அது கருத்தையையே” என்று சென்றும், எமதுரையை நன்குபயிலாது பொருத்தானவற்றை ஏற்றித் தம் மனப்போனவாறு குற்றமெற்றியும், தமதுப்பற்ற சிறுவிஷயம் இரண்டொருநாளில் இரண்டொரு பக்கத்தில் இயற்றப்பட்டு அடங்குவதறியாது தூண்டாது எட்டுப்பக்கங்கள் பார்த்தும் வினாவாது கோஷத்திற்கும் கல்லவர்மேற் செய்யுத் துவேஷத்திற்கும் தம்மையே விசேஷித்தற்கும் தமக்கமைந்த போலிவேஷத்திற்கும் பாத்திரமாகி நின்றதன்றி எமது விஷயத்தைக் கண்டிக்கு மாற்றலில்லாமையால் அவனித்துக் கவலைப்பட்டுக் கைபாறெய்தியழுந்தியும், சென்றனையென்றிவேறென்றஞ் செய்தாரில்லை. என்றனும் அன்னுரை யிடித்துக்கூறி கல்வழிப் பிடுத்துவது முறையாதலிற் சிலவற்றை விளக்குதல் எமக்கு நேர்ந்தது.

எமது வாக்கியங்கள் - பிழையுடையன எனத்தாபிக்கும் அந் துணைநிவானர், “தமிழ்ப்பதங்களைப் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளுமாறும் வடமொழிப்பதங்கள் தென்மொழிக்கண் வந்து வழங்குமாற்றை இனி துணர்ந்துகொள்ளுமாறும் தென்மொழி இலக்கணநூலுணர்ச்சியோடு தமது வடமொழிஇலக்கணநூலுணர்ச்சியுங்கொண்டு பவணந்தியார் பதவியற்கண் அமைத்த புதுவிதிகளும் தன்னுள் வாய்ந்தது” என்றனர். முன்னரே நன்னூல் பவணந்தியாராற் செய்யப்பட்டது என்றதை மறந்து இதனுள் “பவணந்தியார் பதவியற்கண் அமைத்த புதுவிதிகளும்” என்றதன் குற்றம். புது விதிகளைப் பவணந்தியார், பதவியற் கண் அமைத்தாரென்றால் எவ்வெவர் புதுவிதிகளை எவ்வெவ்வியல் களில் அமைத்தார்? பவணந்தியார் புதுவிதிகளைப் பிறவிபல்களில் அமைக்கவில்லையா? பதவியற்கண் அமைந்த விதிகள் கெடிகாததுள்ளும் வருவென்றனவே? அவரும் இங்ஙனனுலிச்சொல்லே புதுவிதிகளை பார்த்தனரா? இனி அவர் “தமது வடமொழிஇலக்கணநூலுணர்ச்சி” என்றார். வடமொழிஇலக்கணநூலுணர்ச்சி தமது ஆரும்

பொழுது தென்மொழிஇலக்கணநூலுணர்ச்சி பிறருடையதா? இன் னோரின் குற்றங்கள் கெடு விஷயத்தில் மலிந்திருந்தும் அதன்பே ருற்றமற்றதாகக் கருதும் இயல்பினர்க்கு எமது விஷயம் குற்றமாதல் பொருத்த முடைந்த. இன்னும் அவர் “இத்தனை பெருமை வாய்ந்த தாகிய இக்கண்ணுலின் கிறப்பு கொள்ளிய இலக்கணக்கொத்து நூலா ரும் “முன்னொழியப் பின்புலர் பலரினும் நன்னூலாருக் கென்ன லாரும் இன்னையொன்றும் துணியே மன்னா” எனப் பலணத்தியா ரைப் புகழும் வாயிலாற் புகழ்த்தனர்” என்றார். இலக்கணக்கொத்து நூலார் “நன்னூலாருக்கு” என்றது முதலில் நன்னூலையும் அதன் முகத்தாலே பின்னர் அக்கண்ணுலையுடையாரையும் குறிக்கும் ஆதலின் அவர், நன்னூலுப்புகழும் வாயிலாற் பலணத்தியாரை இலக்கணக் கொத்துநூலார் புகழ்த்தனர் என்று கூறுதலும் குற்றம். இன்னும் இலக்கணக்கொத்து நூலார் பற்பலரையும் தமக்குவணங்கியிருந்துப் புகழ்த்தும் வேண்டியிருந்து வினே இகழ்த்தும் செல்லாதலின் அவர் கூற்றை இன்னோரின் இடங்களிற் பிரபல ஆதாரமாகக் கொள்வதும் பொருத்தது.

இவ்வாறு பொருத்தானவற்றைப் பொருத்துவனவாகக் கருதி வெளிப்படுத்து ம்பெரியோர்க் கெடு விஷயத்திற் குற்றம் காணுத லியல்பென்க. “பாசியார் அவர்களோ காபெழுதிய விஷயத்தைப் பிறையற எழுதும். குற்றமில்லாதவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்” என எம்மை இழித்தார். கூறுமுகத்தாலே தம்மை உயர்க்கிக் கூறும் உலக மெனக் கருதி எம்மைப் பற்பல இகழ்க்க அப்பெரியார்” “இவ்வகமே” பங்குகிற் குறிதில் பலணத்தி என்னும் புலவர் பெருமான்” என நன்னூல் கிருத்தியுரைகளாகும் புகழ்த்தனர்” என்றனர். இதனை “இவ்வக மே” என்றது தனக்கு அணித்தாக நின்ற இத்தனை பெருமைவாய்ந்த இதனை” என்ற முற்றுக்கொடர்மொழியையே சுட்டும். சுட்டவே இவ்விருத்தியுரைகளாகும் பலணத்தியாரைப் புகழும் வாயிலாற் புகழ்த் தனர் என்பது போகாது. உண்மையாகவே அப்பலணத்தியாரைப் புகழும் வாயிலாற் நன்னூல் அவ்விருத்தியுரைகளாகும் புகழ்த்தார் என்பது பெறப்பட்டதும் இலக்கணக்கொத்துநூலார் நன்னூலைப் புகழும் வாயிலாற் பலணத்தியாரைப் புகழ்த்தது போலாக. அவ்விருத் தியுரைகளார் பலணத்தியாரைப் புகழும் வாயிலால் “நன்னூல்” புகழ்த் தார் ஆதலின் “இவ்வகமே” எனக்கட்டியதூஉம் குற்றம். இனி

உரைகாரருக்கு நூலாகியர்மேலும் அவர் நூலின் மேலும் மதிப்பும் விரும்பும் இருத்தல் பற்றியன்றே அவர் நூலுக்குரைவருப்பர். அவர் மேலும் அவர் நூலினமேலும் மதிப்பும் விரும்பும் இல்லாது உரை வருப்பாரும் உளரோ? இவற்றை எல்லாம் நோக்காது “விரும்பியுரைகாரரும் புழுந்தார்” என்றனும் பொருந்தாது. “இவ்வனம்” என்ற சுட்டிய அரிய இலக்கண ஆராய்ச்சி உடையாரே பல விஷயங்கள் எழுதி வெளிப்படுத்தித் துணிகார் ஆதலின் “பாரதியா ரவர்கள் இனி அடங்குவாராக” என ஆணை சூழுவதும் அவர்க்கியல் பாரபிற்பென்க.

இனி நன்னூலை மறுப்பதற்குக் கண்கண் கட்டிக்கொண்ட பெரி யாராய் இலக்கணவிளக்க நூலாரும் தமது காலத்தில் யாவாரும் நன்னூல் பரிசுப்பட்டு வந்தமையால் அதன் சூத்திரங்களை முரண் பாடமைநதவிடங்களின் மாற்றியும் அதவே முரண்பட்ட சூத்திரங் களை அகற்றிப் பிறவாறமைத்தும் தமது நூலை யாத்தனர் என்பது அந்நூல் முடிவுரையானும் பிறவாற்றானும் அறியக்கிடப்பதை நோக் காது “இலக்கணவிளக்க நூலாரும் இதனையே அவதேசித்து இதன் கண்ணுள்ள சூத்திரங்களைத் தந்துவினும் பெரும்பாலும் பொருத்தி யாத்தனர்” என்றவஞ்ஞற்றம். இனி அவர் “புள்ளியிட்டவ்வொடு” என்ற சூத்திரத்திற்கும் பிறவற்றிற்கும் காட்டிய விசேடவுரைகளும் மேற்கோள்களும் இலக்கண விளக்கமுடையார் உதவிபெற்று மாற்றி ஏற்றப்பெற்றியாகக் கொண்டனர். ஆதலின் தாம் நன்னூலைச் சிறப்பித் தற்குக் கருவியாக அமைந்த அவ்விளக்கண விளக்கமுடையார்க்கும் தமக்கு நன்னூலார் கூற்றுக்கள் அவ்கோரமாதலை ஏற்றினார்போலும். இவ்வாற்றினே அவர் நல்லாரைத் தீயாரெனவும் நிருவுடையாரைத் தரித்திரரெனவும், கற்றாரைக் கல்லார் எனவும் பலபடி புனைந்து கூறு வர் என்பது வெளிப்படையு.

இன்னும் அவர் “தொல்காப்பியப் பாடல் விரும்பி முதலியவற் றிலே சிவஞான சுவாமிகளும் இதன் சிறப்பைப் பலவிடங்களிற் புழுந்தனர்” என்றார். சுவாமிகள் இலக்கண விளக்கத்தைக் கண்டிக்கு முகத்தானே இதனைக் கண்டித்தமையு நோக்கிலர். நன்னூலைக் கண்டித்துத் தொல்காப்பியத்தை ஆதரித்து அந்நூல் செல்லும் இடங் களையும் அத்தொல்காப்பியத்தையும் கண்டித்தமையு நோக்கிலர். இன்

ஹம் இலக்ஷண விளக்கமுடையார்மேற் காதித்த பகை காரணத்தானே அந்நூலாரால் மெய்யம்மை கருதி ஆதரிக்கப்பட்டாரைக் கண்டித்தும் குற்றங்கருதி மறுக்கப்பட்டாரை அவரே ஆதரித்தும் செல்வது கவாயிகள் வழக்கம் என்பதனையும் நோக்கிலர். இவற்றினே கவாயிகள் கற்றை இன்னோரன்ன இடங்களில் எடுத்தாள்வது பொருநீராகு. இவ்வாறெல்லாம் உண்மை நோக்காது வெற்றெனத் தொடுத்துச் செல்லும் தமது கிஷ்டமே அவர் செவிக்கு இன்பம் ப்யக்கும்போதும்.

இன்னும், அவர் 'ஸ்ரீஸூர். ஆறுமுக நாவலர் பெருமானும் இதன் சிறப்பு நோக்கியே இதன் காண்டிகை கிருத்திகளைத் திருத்தமுற அச்சிட்டனர்,' என்றார். நாவலர் அவர்கள் கிருத்தியுரையைப் பரிசோதித்தச்சிட்டனரா அல்லது திருத்தமுற அச்சிட்டனரா? சிறப்பு நோக்காகிடத்துத் திருத்தமுறது அச்சிலவாரோ? "இதன் காண்டிகை கிருத்திகளை.....அச்சிட்டனர்" என்றார். நாவலர் அவர்கள் நன்னூன் மூலம் அச்சிட்டவாறேபோலத் தனித்தனியே அதன் காண்டிகை கிருத்திகளை அச்சிட்டனரா? அவற்றை யாவாறும் சண்டைண்டா? "கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு முன்னிறும் அவற்றினுடு வினாவிகை பரக்கலானும் ருத்திரத்துட் பொருள் தோற்றங் காண்டிகை" ஆதலானும் "ருத்திரத்துட் பொருள் என்றியு மரண்டைக் கன்றியமைபா யாவையும் விளக்கத் தன் னுரையானும் பிறநூலானும் கீயமகல கீய்காண்டிகை யுறுப்பொடு மெய்யினை எஞ்சாது இசைப்பது கிருத்தி" ஆதலானும் நன்னூன் மூலம் வேறு அதன் காண்டிகை கிருத்திகள் ஓவவ்வேறு என்பது தேற்றம். அவர் "இதன் காண்டிகை கிருத்திகளைத் திருத்தமுற அச்சிட்டனர்" என்றது நன்னூன் மூலத்தை விடுத்து அதன் காண்டிகை கிருத்திகளை மட்டும் அச்சிட்டனரெனப் பொருடருமே லயாழியு நன்னூன் மூலத்தோடு அதன் காண்டிகை கிருத்திகளை அச்சிட்டனர் எனப் பொருள்நராதீ. இனி இதனைக் காண்டிகை கிருத்திகளோடு தனித்தனி அச்சிட்டனர் என்று நங்கருத்துப் பிழைப்பாது எழுத அறியாதவர் நன்னூல் இகழ்ந்தாரை மறுத்தமறுப்பிற்கு "நன்னூல்" என்று பொதுமொழி யிட்டனாடும் ஒருவியப்பன்று.

இன்னும் அவர் "நன்னூலாகைப் புழந்தாரையன்றி இகழ்ந்தாரை நாம் இற்றைவரை அறிபோம்" என்று பெரும் பொய் புண்

தனர். கண்ணாலாரையும் அவரது கொள்கைகளையும் அவற்றை ஆதரித்தவர்களையும் ஆசிரியர் கச்சிஞ்சுக்கியதும் பற்பலகிடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். தொல்காப்பியனாரையும் கச்சிஞ்சுனாரையும் கண்ணாலாரையும் கண்ணாலாரைகளாரும் பற்பலகிடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். தொல்காப்பியனாரையும் கச்சிஞ்சுனாரையும் மயிலை நாதரும் பற்பல இடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். கண்ணாலாரையும் பிறகாலாரையும் பிரயோகசியைகாலாரும் பற்பலகிடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். கண்ணாலாரையும் இலக்கணவிளக்க காலாரையும் இலக்கணக்கொத்த காலாரும் பற்பல இடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். கண்ணாலாரையும், இலக்கணவிளக்க காலாரையும், இலக்கணக்கொத்த காலாரையும் தொல்காப்பியனாரையும், கண்ணாலாரையும் இலக்கணவிளக்க காலாரும் பற்பல இடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். பிறகாலாரையும் கவாய்களும் பற்பலகிடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். பற்பல காலாரையும் அரசு சண்முகனாரும் பற்பலகிடங்களில் இடமுடந்த மறுத்தனர். கண்ணாலாரை காவலர் அவர்கள் கண்ணாற் பதிப்பை அனுஸரித்து பதிப்பவரும் (அந்தாறுக்கு குற்றம் காட்டின) இடமுடந்த மறுத்தனாவார். இவ்விலாவர் குற்றக்களங்களும் ஒன்றியாவது அவர்களிடிலேம் என்றனர். ஆதலின் மேற்காட்டிய ஆசிரியர்களால் இயற்றப்பட்ட கால்களும் ஒன்றேனும் அறிந்தவராவர் என்பது தேற்றம். இவ்வெல்லா காலும் ஆராயவேண்டியது எம்மேற்குக்குக் கடமையாகுமேயன்றி அவர் போன்றார் சிறந்தவையறிவுண்டமையின் ஆராய வேண்டற்பாற்றன்று போலும். அன்றியும் அவர் தமக்கு கண்ணாலார்மேல் வைத்த மதிப்புக் கருதியோ எம்மேல் வைத்த கொதிப்புக் கருதியோ இவ்வெல்லாரும் காலாசிரியரை இடமுடந்திருத்தலையும் அறிவாது போயினர். இனி கண்ணாலார்மேல் வைத்த மதிப்புக் கருதியே எம்மை மறுத்தனரோளின் எம்க்கு முன்னர் மறுத்த பலரையும் இவர் மறுத்தலாதலிற் பொருந்தாது. மேலும் எமது விஷயத்திற்கு இவ்வாறு பொய் கருதியில் அறிக்க குற்றஞ்சாட்டி மறுக்கவொண்ணாது என்பது கருதியே இவ்விலாவர் இடமுடந்தலையும் மறைத்தாரன்றி அறிவாதிருக்கவில்லை எனின் அவ்வாறு அறிந்தவற்றை மறைத்ததுகூறுவது வஞ்சகமாதலினாலும் கற்றார்க்கின்றோன்ன இழி குணம் இயையப்பெறின் அவர்கற்ற கல்கியும் கல்கியைப்பாடாமையானும் பிறவாற்றானும் ஒழுங்கம் பிழையாத அப்பெரியார் அறிவாமையால் உரைத்தனரேயன்றி வஞ்சகமானாரைத்தவிரவென்க.

இன்னும் அவர் "பாரசியர் அவர்கள் போலவே இன்னும் பன் சேனுவலையர் பரிமேலழகர் ஈசனோர்க்கினியர் முதலிய உரை பாரிசியர்களையும் கண்டித்துப் பேர் படைக்கலாமென்று முன்வெழுதனர். எழுதினனர்" என்றார். இவ்வரிசை முதலில் உரையா சிரிபர் சேர்க்கப்படாததற்குக் காரணத்தான் என்னை? இவ்வரை பாரிசியர்களின் வரிசை எம்முறை கருதி எவ்வளிக் கிலக்காயது? இங்குக் காட்டிய ஆசிரியரையும் இவர் போன்றாரையும் மறுத்தவரும் சிவாதுபுதிச் செல்வரும் திராவிடப்பாடிய கருத்தரும் ஆகிய சுவாமி களை இவ்வரிசையிற் சேர்க்காத காரணத்தானென்ன? அவ்வாறு சேர்க்காத செல்வது குற்றமாகாதா? "முதலிய வுரையாரிசியர்களை யும்" என்ற சார்பாற் றழியினே எப்பாபின் அவ்வாறு அப்பிர சித்தமுதற் தழுவுதற்குளதாம் காரணத்தான் என்னை? பலரும் இவ் வாரிசியர்களைத் தவிர்த்து வேறெவரையும் கண்டித்தாரிலகையா?

இன்னும் அவர் "இவ்வகை வழுவக்கன் வாராவண்ணம் தம் விஷயத்தை எழுதத் தெரியாத பாரசியாவர்கள்" எனப் பின்னர்க் கூறினமை மறந்த "பாரசியர் முதலியார் புதிய னூலுரைகள் இயற்றிப் புகழ் படைத்தால் என்னை?" என வினாவுதலும் அதற்கு விடைபிறத்தலும் குற்றம். விஷயம் எழுதத்தெரியாதவர் னூலுரை களியற்றிப் புகழ் பெறுதல் கூடுமா? புதிபனவாக னூலுரைகள் இயற் குதவர் புகழ்பெறமாட்டாரா? சேனுவலையர் முதலிய சான்றோர்கள் பழையவுரைகளையே மாற்றி வேறு செய்யவில்லையா? அவ்வாறு செய்த அவர்கட்குப் புகழில்லையா? அவர்கட்குப் புகழில்லையென்பார் தமிழரென்பபிலவா? புதிய னூலுரைகள் இயற்றாது பழையவாகிய னூலுரைகளைச் செவ்வனே பரிசீலித்த அச்சிவிவாசலராம் புகழ் பெருதவரா?

இன்னுமவர் "வெளிப்படுத்தினார் பலராவர். இதற்குச் சான்றாக ஈன்னுலையாரையே இதிராமுது ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது," என்றனர். இதற் பலராவர் எனமுடித்து இதற்கெனச் சுட்டியனூடும் வழுவ "என்றார். வெளிப்படுத்தினார் பலராவர்" என்றதனுள் "வெளிப்படுத்தினார்" என்றதன் கண்ண மைந்த அகலிகைச் செய்யப்படுபொருளாகிய தெரழிற் பெயரையே "இதற்கு" என்றது சுட்டியதறிபாது "இதற்கெனச் சுட்டியனூடும்

வழி" என்றதில் குற்றம். "எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்பதற்கு எழுவாய் இன்றாதலும் வழி" என்றார். காலக் கருதிவந்த எழுவாயின்மை இதுபொழுதுவதறிவாராக. இதுபோன்றவரும் அரிய விதிக்கே அறிபாதார் அறிபாதார். சான்றாக என்ற இலெனினே கண்ணாலாரும் அவரோடொருவராலர் என்பது புலப்படவும் "கண்ணாலாரும் ஒருவர்" என்பது தோன்ற வாக்கியம் எழுதப்பட்டமையும் வழி" என்றதில் குற்றம்.

இன்னும் அவர் "வினா முதல் கான்கள் நிலைமை பெற்றமைக் கேற்பத் தொகைதழுவிப்பெற்று எழுவாய் நிற்கும் உண்மை கோக்காது. "பெறும் என்பது எழுவாயின்றாதலும் வழி" என்றதில் குற்றம். இவ்வாறே ஆசிரியர் கச்சினர்க்கினியரும் "மேலணவற்றிற்கும் இது பொருத்தார்" என்றனர். கண்டு மேலணவற்றையும் இது பொருத்தம் என்னுது மேலணவற்றிற்கும் இது பொருத்தம் எனக் கூறியது கோக்கற்பாலது. "உயிருக்கு" என்றதனைக் கோளிப்பொருளாகக் கொண்டு கேற்பச் செய்யப்படுபொருளை எழுவாயாகக் இருத்தலின் "பெறும்" என்பது இயற்கையிலே செய்யப்படுபொருள் குன்றியுள்ளனினும் கண்டுக்குன்றியவினியாகக்கோடல் அன்றோ மரபென்க. இவ்வாறேவரும் "பொருத்தம்", "ஒக்கும்", "அடையும்" என்பன வற்றையும் அராய்த்த உண்மைவறிவாராக. இவ்வாறு வருவதனை வடநூலாரும் அநாதைகளும் என்பர்.

இன்னும் அவர் மெய்யானது மொழிக்கண் (அவ் என) உயிரையும் "வவ்வென" உயிர் மெய்யையும் சார்ந்த வரினும் அண்டெல்லாம் மெய் அளவு பெறாது என்பது போதாக்கரினமை கோக்காது "உயிர் மெய் மெய் சார்ந்த வருவது எவ்வாறு?" என்பன முதலாய பல வினாக்களை வினாவினமையுக்குற்றம்.

இன்னும் அவர் சண்ணிமை முதலியன அவ்வவற்றைக் குறிப்பாது அருபெயராய் வெறு பொருள் குறித்து வந்தமை கோக்காது "அளவின் பெயர் கூறினார் அன்மையின் "அளவின் பெயர் கூறுவார் போன்று" என்றதும் வழி" என்றதில் குற்றம்.

இன்னும் அவர் "ஏனைய நூற்றின் என்றார். இதிற்கும் தனிப்பட்டதாகக் கொண்ட நூற்றிற்கும் நூற்றம்மை கொண்டமையும்

வழுஉ” என்றார். இதனால் எம்மாத்றணியப்பட்டத ஒன்றின் மையின் “தாம் தணியப்பட்டதாகக் கொண்ட மூன்றற்கும் மூற் றம்மை கொடாமையும் வழுஉ என்றதங் குற்றம்

இன்னும் அவர் “வானாச் சேறலின் என்பதற் சகரமிக்கதூஉம் வழுஉ” என்றார். அவர் “இத்தனை பெருமை” என்றதற்குக் காரணம் உரைத்தபின்னர் உரைக்குதும்.

இன்னும் அவர் “தனித்தனி ஒவ்வொரு மெய்வழுத்தின் அளவே அனர மாத்தரையாகும்” என்றார். “தனித்தனி ஒவ் வொரு” என்பவைகளில் ஒன்றே அமையும் இரண்டும் கூறியதும் வழுஉ” என்றார். ஒவ்வொரு மெய் என்று ஒன்றே கூறின் மொழி யிடைகளில் மெய்வழுத்துக்களையும் எழுத்துக்களாக எண்ணுவது பெரும் வழக்காதலின் அவ்வழுத்துக்களுக்கும் இவ்வளவு சேறுமாத லினாலும் பிறவாற்றும் ஒவ்வொரு மெய் என்பதும் போதாது தனித்தனி என்பதும் வேண்டற்பாற்று என்பதனை கோக்காது “ஒன்றே அமையும் இரண்டும் கூறியதும் வழுஉ” என்றதங் குற்றம். இவ்வாறே அவர் பற்பல விண் குற்றங்கள் இவைத்தச் செல்கின்றனர். அவ்வாறவர் கூறுவதற்குக் காரணம் அறிபாமைமே கத்தராகக் கொண்டனர் என்றும் என்மேல் வைத்த கொதிப்பு முதலிய வைகள் காரணமாகாவெனவும் அறிஞர்கள் கருதி மன்னிப்பாராக. இவ்வாறு வரும் அரிப விதிகளைத் தாம் அறிபாதிருத்தமை யுணர்ந்து நம்மினவர்க்கும் மேம்பட்டாராயி யுமீதம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களிடத்தாவது அவற்றை வினாவி அறிதல் கூடாதா?

இன்னும் அவர் “எழுத்தெனப்படுப” என்ற சார்பாலும் பிறவாற்றாலும் ஆசிரியர் என்பவர் இவரே என்பதற் புலப்படவும் “ஆசிரியர் இன்னவொருத் தெரித்திக் கூறாமையும் வழுஉ” என்ற தங்குற்றம் இதற்குக் குற்றங் கூறியவர் “வடவேங்கடந் தென்குமரி” என்ற பெரியார் சூத்திரத்தில் தூற் பெயர். மேலே கூறப்படவில்லை என்று குற்றமேற்றததும் கூடுகொல் என்று மிகவும் அஞ்சுகிறேன்.

இன்னும் அவர் “அம்முதலோராவி” என்ற சூத்திரத்திற் கமைத்த குற்றங்கள் இவை என அறிபாது மறுக்கத் தொடங்கிவதங் குற்றம்.

இன்னும் அவர், “வல்லினம் கசடபறவெனவாமே” என்பன வாதிய சூத்திரங்களுள் என என்றனை என்னுள் பொருளாகக் கருதியே இனம் என்றதற்குக் குற்றமெற்றியதை அறிவாது “என என்பது என்னுள்பொருளில் வரும் என்பது பாரதியார் அவர்களுக்குத் தெரிந்திலதுபோலும்” என்பார் “அம்முதலீராசாமி” “புள்ளியிட டவ்வொடு” முதலிய சூத்திரங்களுக்கு அவமந்த குற்றங்கள் இவ் விவை என அறிவாது பற்பல கூறி மறுப்பதும் ஒரு பெரியகாரிய மாதா? இனி, சூத்திரங்கட்கு மயிலை நாதருரைத்த உரைகளை கிருத்தியுரைகாரர் கொள்ளாது வேறுரை கூறினாரதலின் அவருரை நோக்குமாதும், அவ்கிருத்தியுரைகாரர் கூற்றைக்கொள்ளாது செல்லு மாதும் எமக்குக் கட்டளை இடுகின்றனர். இன்னும் பெரியாரைத் துஷிக்குந்தன்மை இல்லாதவர் போன்ற ஈடித்தும் எம்மேனாரை இகழ்த்தும் செல்கின்ற அத்துய்மையானர் ஈண்டெம்மை மறுத்தற்குக் கருதியாகாது பிரதிகூலமாயவமந்த கிருத்தியுரையை மறுக்காதவர் போலப் பதவி ஒதுங்கியும் மயிலைநாதருரையை ஈண்டெம்மை நோக் கச் சொல்லியது உம் நோக்கற்பாலது. இனி அக்குத்திரங்கள் என் என்னும் பகுதியில் வந்தமையால் அவற்றிற்கு மயிலைநாதருரைத் தாங்கு உரைப்பதுவே பெருந்தமென்பாராசில் “இனம்” என்றதற்கு இடர்ப்பட்டிப் பொருள்கொள்வது குற்றமாகுமென்பொழிய அழகாகா மையாதும், ஈன்னுலார் “ஆ ந ன வ ளீ ஓ ஓ ன னெடி” என என் காட்டாது வானாகறியும் “முன்னற்றமுபாணென்ப” எனத்தொகைப் பின்னர் “என்ப” என்ற இணைத்துக்கூறியும் வகைக்குத்திரங்கட்கு மாற்றிக் கூறியுஞ்செல்கின்றனர் ஆதலின் அவர்க்கும் அது கருத்தன் மென்க. மேலும் மயிலைநாதருரைத்தவுரை இடர்ப்பாடுடையது என்பதனை உபத்தாணர்த்துக.

அவர் எம்மைத் தடுத்தமிழ்ப்பண்டித்” என்றமை எவ்விதக் கணங் கருதியுத்தது?

இனி ஈன்னுக்குத்திரவரைகூறிய யாராய்வாம்.

ஈன்னுலார் “புள்ளியிட்டவ்வொடு” என்ற சூத்திரத்தில் புள்ளி யிட்டதனால் வந்த யுரு என்குது “முன்னுருவாகியும்” என்றதங் குற்றம். உயிர் மெய் இருவகையாகத் திரிந்துயிர்க்கும் என்ற ஆசிரி யர் கொள்கையை அறிபாதவராய் “ஆவியும்” “திரிதனும்” என வானாமிட்டமையுங் குற்றம். பிறவு மன்ன.

இன்னும், அவர் “மொழியாய்த் தொடரினு முன்னிதத் தெழுந் தே” என்றதும் குற்றம்; என்னை? மெய்க்களவு மொழியிடை பின்மை யானும் அவர்செய்யுளியியுநோக்கிச் சிலவற்றைக் கருவி செய்தமை நோக்கரமைபானும் பிறவாற்றானும் என்பது. இவற்றின் கிரிவை எமது “தொல்சொப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்” என்ற விஷயத்திற் கண்டுகொள்வாராக.

இவ்வாற்றானும் பிறவாற்றானும் எமது விஷயங்கள் எல்லாம் குற்றமற்றனவென்று தெற்றென வுணர்வாராக.

இக்கணம்,

K. S. தவந்திருவண்ணபாரதி,

தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதன்,

ஸ்ரீ ராமநாதலிங்காலயம், கன்னடகம், யாழ்ப்பாணம்.

முழுவம்.

‘எக்காலத்தும் யாவராலும் வெறுக்கப்படாதது பானும் இன்னி சையும்’ என்றனர் ஒருபெரியார். இன்னிசையானது மிடற்றுக்கருவி யானும், தோற்கருவியானும், துறக்கருவியானும், நாப்புக்கருவியானும், இன்னும் பலவழியாகவும் பிறக்கும். நாப்புக்கருவி எத்தனையோ உண்டு. அதேபோல் தோற்கருவியும் பலவாம். தோற்கருவிகளில், பல வற்றை நாமறிவோம். அறிபாதன பலவாம். அறிந்தவை தன்னுமை என்ற மிகுதக்கம் அல்லது மத்தனம், டோலக், பறை, முரசம், பேரி முதலியனவாம். அறிபாதன இடக்கை, படகம், சல்லரி, கைத்திரி, முழவும் போன்றனவாம்.

முழுவம் என்ற பதத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்துச் சதுர அகராதி யிலே குடமுழா, பறை, முரசம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ‘குட முழா நத்தினை வாசகனாகக்கொண்டார்’ என்று திருவாசகத்திற் காணப்படுகிறது. ‘முழவதீர்’ என்று புறநானூறு முதலிய சங்கச் செய்யுட்களில் பரிசுற்ற வருகின்றது. முழவு என்பது முரசமாயிருக்க லாம். முழுவம் முரசோ வென்பது ஐயப்பாடுடையதாம்.

கல்லாடம் 10-வது செப்பனிலே,
தடாவுட லும்பார்த் தலைபெறு முழுவ
நான்முதல் தட்டி நடுமுக முரப்ப

என்ற காணப்படுகிறது. இதற் குளாகண்டார், 'பெரிய வுடலின்மேல்
தலைபெற்ற முழுவம் என்னும் வாச்சியம் நான்கு 'முகமும் நடுமுகமும்
தட்டுதலால் 'ஒலியைப் பண்ணுதிற்ப' என்று விளக்கியுள்ளார்கள். இவ்
வாச்சியமானது 'மிகவும் அருகியே காணப்படுகின்றதென நினைக்க
வேண்டியிருக்கின்றது. இதனைப் பஞ்சமுகவாத்திய மெனவும் கூறுவர்.

இது வெண்கலத்தினாலே பெரிய பீப்பாய் வடிவாகச் செய்யப்பட்டு
நான்கு திசைகளிலும் உடுக்கையின் ஒருபுறத்தை பொத்த வாயினை
யுடையதாயும் நடுவில் புறக்கணிக்ருப்பதைவிடப் பெரிதானவாயை
யுடையதாகவும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல் மான்றோலினால்
மூடப்படுகிறது. இதனை வாசிக்கும்போது 'இருகலைகுவித்தெட்டுத்
தண்ணுமை' யின் ஒலியையும் அவுரங்கோயுமொப்ப வாசிக்கப்படு
கிறது.

'கொய்யுலா மலர்ச்சோலை முழில்வய மயிலாளுமாருர்'ரது சந்திதி
யில் இவ்வாச்சியம் ஒன்று உளது. இதன் தமிழ்ப்பெயரால் இது
வழங்கப் பட்டமற்போயினும் பஞ்சமுக வாத்தியம் என்ற பெயரானும்
குடமுதா என்ற பெயரானும் வழங்கப்படுகிறது. 'செய்யிற் சிறந்த
நெல்வேலியாயிரமுடைய' நாதனான ஸ்ரீ தியாகப்பெருமானுக்குத் திரு
வந்திக்காப்புக்கு முன் பணிசாத்தியருளும்போது இவ்வாச்சியம் வாசித்
தப்படவேண்டுமாய். இவ்வாச்சியம் இன்னும் அநேகவிடங்களில் இருக்
கலாமாயினாலும் இது போன்ற பல நாமறியர்வாச்சியங்களும் இருக்
கலாமாயினாலும் அவற்றை வெளியிடவேண்டி இக்குறிப்பை எழுதி
னேன்.

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை,
திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

* திருக்கச்சிதெறிக் காரைக்காட்டுச் சிலாசாசனங்கள்.

“சத்தியவிரதங்காராத் தருவனஞ்செறிதலாலே
சித்திசேர்த்தவர்க்குந் திருநெறிக்காரைக்காட்டுன்
றித்திருப்பெயரினோங்குமென்பாரன்மாதிரித்த
வுத்தமக்கேள்விசான் றவுணர்வுடையும்பரமேலோர்” :— என்ற

காஞ்சிப்புராணச் செய்யுள் சத்தியவிரதத்தலம் திருநெறிக்காரைக்கா
ட்டுன்ற நெய்ப்புப்பெயரின்புபாரணத்தை விளக்குகின்றது. சங்கதால்
களிலும், பழைய கல்வெட்டுகளிலும் கடலை ஆடையாகவுடையதனால்
“கடற்கச்சி” என்று நெய்ப்பிக்கப்படும் காஞ்சிமாகாத்தின் பார்த்த கீழ்த்
திசையில் சத்தியவிரதக்கேந்திரம் உள்ளதென்று வடமொழிக் காஞ்சிப்
புராணங்களில் நெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பழமையை இந்த கேத்
திரத்தின்கண் ணுள்ள ஒரு பழங்கோயிலில் வெட்டப்பட்டுள்ள சிலாசா
சனங்களினால் அறிதல் சலபம். இக்கோயிற் கல்வெட்டுகளிற் அதிக
ஷேப்பாட்டி இவண் உள்ள ஒரு இராஜையைத்தியரும், நெய்த லோகிட
ரும், சிலாசாசன ஆராய்ச்சியிலேயே தம்முடைய வாழ்காநிப் பல்
லாண்டுகளாய்க்கழிந்துவருபவருமான திரு. சுப்பிரமணியதேவிகொன்
பாரைக்கொண்டு முறையே பரிசோதித்தமையால் ஷெயார்மணமுவந்து
எழுதிய முகவுரையையே இதற்கு ஆரம்பமாக எழுதியிருக்கிறேன்.
ஷெ. கேத்திரம் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானால் “வாரணவுமுநி
மங்கை பங்கினர்” என்ற எடுத்த திருப்பதிகம் பெற்றது. இத்திரு
நெறிக்காரைக்காடு தொண்டதொட்டு ஒப்பற்ற தனி கரோத்திரிய
சொய்யமர்களும், ஷெ. தேவஸ்தான சொய் ஆதினமானது “திருக்கச்சி
வேளாஞ்செட்டி மக்கள்” என்ற வெயங்கிபிற் நெய்த சைவச்செட்டி
மார்களின் தருமயார்பாணத்திற்குள் அன்றமுதல் இன்றவரை
இருந்து வருகிறது. ஷெ. கேத்திரத்தில் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்
இக்காஞ்சிமாகரில் விஜயஞ்செய்தகாலத்துச் சொல்கன் விற்கிருந்தன
ரென்பதையும்; ஷெ. ஆதினத்தின் பழமையையும் பின்பு தெளிவாய்
எழுதுகிறேன்.

* காஞ்சிபுரத்தில் பழைப்புராத் திருவள்ளது. சலங்குக்குச் சலபம். செங்கே
ட்டிலிருந்து காஞ்சிபுரம், கடல் சலங்குதெருத்தெரு.

திருத்தெறிக்காரைக்காட்டுச்சிவாசாசனங்கள் ௧௨௫

இந்த ஸ்தலத்தில் பூசைசெய்த புதன் ரொகரிவையைப்பெற்றதும் தவிர, துண்டின் நெத்த தெளிந்த தீர்த்தத்தில் தன்வாராயைப் புத வாரத்தில் படித்து முழுகினவர்கள் இரட்டிய்ப்பான பயன் அடைய வும் வேண்டி வரப்பெற்றான். சிபி எனும் இந்திரன் பூசைசெய்த காளிகுபத்தியம் பெற்றதோடு அங்குள்ள தீர்த்தம் இந்திரதீர்த்தமென்றும், அங்கு இந்திரபுரமென்றும் கிளங்கவேண்டி வரப்பெற்றான்.

முகவுரை.

(1) திருக்கச்சி நெறிக்காரைக்காட்டு மடமுடைய மகாதேவன் உத்தமவிதனான திருக்காரைக்காட்டுப் பிச்சன் (2) கையாலித்தேவன் கோயில் கல்வெட்டுகள்.

தமிழ்ச்சிறப்பு.

உலகத்தோன்றி மக்கள் பெருகிய முதற்காலத்திலேயே சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த அரும் பெறல் உயரிய மொழி “தமிழ்” ஒன்றேயாம். அதனிடத்திருந்தே நான் சொல்லச்சொல்லப் பலமொழிகள் தோன்றின. இவ்வினிய மொழியின் சொற்கள் திரிந்தாயினும் திரியாதாயினும் வழங்காத மொழிகளே உலகத்தில் இல்லை. அலைபிறறினச் சீனம், பர்சீ, மலேயம், சையாம், சாவகம், சிங்காளம், அரேபியம், இலேடிஸ், ஈனாம், எப்ரூஉ, முதலிய பல வெளிநாட்டுமொழிகளிலேயே காணலாம் என்றால் நம் பாதகண்டத்தின் மொழிகளைப்பற்றிச் சொல்வேண்டிய தின்றன விடுத்தாம். ஒவ்வொரு சொற்களும், தமிழினின்ற திரிந்தாயினும் திரியாதாயினும் வெவ்வேறு மொழிகளுட் சென்ற வழக்கி வருகின்றதை எடுத்துக்காட்டுவ தென்றால் உரைபெருகுமென்று இத்தான் திறத்துகின்றாம்.

தேசசரித்திரங்கள்.

ஒவ்வொருதேயத்தின் சரிதங்களும் அவ்வவ்நாட்டு மொழிகளிலேயே அவ்வவ்நாட்டுப்புலவர்களால் எழுதப்பட்டு வழங்குவருகின்றன.

(1) திருக்காலிச்சாடென்ற வழங்கும்.

(2) திருக்காலிச்சாடென்ற வழங்கும்.

அன்றியும் அநாகரிகநாட்டினர்செய்தியை அநாகரிகநாட்டினர் தம்மொழியில் எழுதியுணவும் லெழுண்டு. மேலும் நத்தாநிழ்காடோ, பண்டைய போழ்தத்தில் பார்த இடத்தினையுடையதாய்ச் செத்த பெரும்புலவர் ணால் தோற்றவிக்கப்பெற்ற அரிய பெருஞ்செய்கங்களினால் பல்லாயிரம் பாண்டுகட்டு முந்திய செப்புநிறஞ் செய்த. நம் தமிழ்மொழியில் நம்நாட்டின் சரிதங்கள் பல முன் வழங்குவந்தன. நம்நாட்டில் பல வேற்றமொழிமாக்கள் அடிக்கடி, ருடியேறியதனாலும், அமண், புத்தம், தருக்கம், முதலிய சமயினின் அரசு நிலையுன்றியபடியினாலும், நம்மொழியில் பல வல்லாறுகையுடைய அரியதங்கள் அழிவதற்கு இடமாயிற்று. அதன்றியும், நம்நாட்டில் உள்ளவர்களுள், லெர் * ஆரியப்பித்தேறித் தமிழ்ச் சரிதங்களைத் தம் மனம் போனவாறு புனைந்துகட்டி விவாதின் பதினெண்புராணங்களுள் துழைப்பித்தும் தனித்தனி புராணங்கள் எழுதுவித்தும் கெடுக்கலாயினர்.

உதாரணமாக:—“காஞ்சிபுரத்திற்கு மேற்கிலுள்ள காவதிப்பாக்கம் பன்றிச்வரங் கோயிலுடையார் பெயராயி “பன்றிச்சுவர்” என்பது மாறி, “பஞ்சீச்சுவர்” ஆகி, அங்குள்ள ஒருவரால் “பஞ்சுவர்ணீச்சுவர்” என்றுதிருத்தப்பட்டு ஆரியப்பாடலில் ஏறிற்று. இம்மாதிரியே “செஞ்சி” என்பது “சஞ்சீவிமலை” பென்றும் அகித அதுமான் கொணர்ந்ததென்றும், காதை ஏற்பட்டு அச்சுவாகனமேறியு முன்னது. இம்மாதிரியான எத்தனையோ மாறுதல்கள் யான் பார்வையிட்ட இடங்களில் வழங்குவதாயின.

நிதம்; பலஇடைபூதங்கள் நம் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்பட்டிருப்பினும் இன்றும் அழிவாது பலசரிதங்களை விளக்குவதற்குக் கருவியாயுள்ளன சங்கதூல்களும், திருமுறைமுதலியனவும், கல்வெட்டுகளேமேயாம். அவற்றின்க்கொண்டு பழைய சரிதங்களை ஒருவாறு குறித்துணரலாம். மேற்குறித்த விதிகளால் ஆராயப்படுகின் காஞ்சிபுரம் ஆரிய தூல்களையி பதினெண்புராணங்களினும், தமிழ்ச்சங்கதூல்களினும், பல்லிடங்களுள் விவர்த உறப்பட்ட பல பெருமைகள் வாய்ந்தன தென்பது உள்ளங்கை லெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். கடமொழி தூல்களில் காஞ்சிபுரம் பழமையுடையதெனவும் “காஞ்சிபுரம்”

* மிகுந்த ஆரிய பாஷையினங்கொண்டு,

திருதெறிக்காரைக்காட்டுச் சிலாசனங்கள் ௧௨௭

எனவும் சிறப்பிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது. சங்கதூதர்களுள்ளும், பழைய கல்வெட்டுகளிலும் 'கடற்கச்சி' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. "தழுவக்குழைந்தான் மடத்துப்பட்டயத்துள் தொண்டைமான்சன், பல்லவர்கள் முதலாயினார்களால் எடுப்பிக்கப்பட்ட பல தளிகளைக் கூறு சிற்றமையாலும் அவைகள் தற்போது பாடப்பட்டுள்ள காஞ்சிப்புராணங்களுள் இல்லாமையினாலும் மேற்படி புராணங்கள் சுமார் 200, 300 ஆண்டுகட்கு முன்னர் தோற்றிவென்றவைக்கப்படுகின்றது.

திருதெறிக்காரைக்காட்டுச்சிறப்பு.

*கரிகாத் சோழன் காட்டை அழித்து கரம்ஏற்படுத்திய போழ்து காவரச்செடிகளப்பொருத்தியிருந்தமையால் இப்பேர் பெற்றதபோதும், சுமார் மூவாயிரத்துநானூறுண்டெக்குமுன் அரசாண்ட கோச்செம்மனை எனும் சோழனைப் பலபாட்களால் விரித்து கூறியிருப்பதால் ஞானசம்பந்தப் பெருமான்காலம் 3400 யாண்டு ஆகின்றமை பல்லாற் குளும் ஆராயற்பாலது; அவை இன்னும் சில பாட்களால் வெளிவரும். 3400 ஆண்டெக்கு முன்னர் வீற்றிருந்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமானால் இக்காரைக்காட்டில் மடமுடைய மாதேவன் உத்தமசிவனான திருக்காரைக்காட்டுப் பிச்சன்கையாஸித்தேவன் என்ற திருநாமம் வாய்ந்த சிவலிங்கமூர்த்தியார் பாடப்பெற்றிருக்கின்றமையால் அவர் காலத்திற்கு முன்னரே இக்கோயில் உள்ளதென்றுணர்க. இக்கோயிலுள் இராஜராஜ சோழன், அதிராஜேந்திர சோழன், ராஜேந்திரசோழ தேவன், குலசேகரதேவன் முதலாயின அரசர்கள் காலத்து வெட்டப்

புரையொன்று நாடாக்கி

குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கிப்

பிறக்கு நிலமாடத்தறந்தை போக்கி

கோயி லொடு குடிநீரீடு

வாயிலொடு புழையமைத்து

ஞாயி் குறும்புகை சிறீஇஃ என்ற பட்டினப்பாலைச் செய்யுளால், ஓர்காலத்து இங்குச் சோயில், குளம்; குடிவனத்தோடு விளக்கி யிருந்தது என்பது அறிவிக்கப்பெற்றது. காலக்கேட்டினால் காலாயிருந்ததைக் கரிகாத் சோழன் என்னுற்றகாலத்துக் காட்டையழித்து நாடாக்கி அங்கூர்விட்டு வெளியேறிய குடிசைத் திருப்பவும் குடியேற்றிக் கோயிலையும் சீர்படுத்தி அங்குக்கு ஐவாதாரமும் ஏற்படுத்தியதும் இப்போது இத்தலத்தைக் கன்னுறும் அன்பர்களுக்கு அங்குவிளங்கும்.

பட பல கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவர்கள் காலத்து, எயில்கோட்டத்து எயில்காட்டுச் செருகச்சிப்பேட்டிலும், ஊற்றக்காட்டுகாட்டு, உத்தமசோழச் சதர்வேதிமங்கலத்தும், சீயபுரகாட்டு, பாரந்தகச் சதர்வேதிமங்கலத்தும், காவந்தரகாட்டு மழைமங்கலத்தும், புரிசைகாட்டு அபாரபிதச் சதர்வேதிமங்கலத்தும், நீர்வேளூர்நாட்டுத் திங்காடுபாக்கமான சோழநிவாக நல்லூரிலும், காவியூர்க்கோட்டத்து ஓரிருக்கைப் புரினும், தமனூர் நாட்டு அவ்வள்ளூரிலும் சபைகள் இருந்தனவாயும் அவற்றின் உள்ளார் ஷை கையாமி மகாதேவர்க்கு நித்த சிபந்தங்கட்டு வேண்டும்வென்று, காலும், பதரும், வாலும், பூழ்நியும், நீக்கி, உலகு பாத் உலியும் அவர்களோட்டுத் தூய்மையுள்ளதாகச் சொலுவந்து ஷை திருக்காரைக்காட்டு மடமுடைய காவனார் திருமுற்றத்தே துண்டாண்டுதோறும் அருமொழித்தேவன் மாக்காவால் அளக்கக்கடவதாகவும், இன்னும் திருக்கடா விளக்குக்குப் பொன்னும், பசுவும், ஆடும் கொடுத்த செய்வைத் திருவேகம்பநாழிபால் கந்தானபதின் பக்களில் திங்கன் தோறும் அற அட்டக்கடவதாகவு மன்றாடிகள் முகலாயினரை ஏற்படுத்தினவும் விளங்கும். இன்னும், திருமெய்க்காவலும், மாக்கேச் வரர்க்குணவும் நித்திய அமுதுபடைப்புக் கட்டினாயும், கொண்டுள்ள சாசனங்கள் பல உன. இத்தானத்தள்ள, “நறுஅணிஞ்சான்” திருமடம் எனப் பெயரிட திருமடத்தின் இயல்பும் விளங்கும்.

* திருமயானத்திற்குக் கிழக்கில் இருந்த பெரியமண்டபம், கங்கை கொண்டசோழன்மண்டபம் எனப் பெயர்வழங்கினதாகப் பல்லூர் களின் கல்வெட்டுகளில் புலப்படுவதோடு இக் கையாவினாரைக் கல் வெட்டினும் அறியக்கிடக்கும். பருப்புப் பொங்கலுக்குக் “சூம்மாயம்” என்று கூறிய அரியசொல் இக்கல்வெட்டுள் போதரும்.

இக்கல்வெட்டுகளால் ஆக்காலத்துத் தமிழ்வுருப்பார்களின் பாகுபாடும், அரசர் இயல்புகளும், தன்மாசனத்து அறமுறைகாத்துமியப்பு ளளும், பார்ப்பனர், அறிவர், அரசர், குறுசீலமன்னர்களாகிய வேளிக் கன், வணிகர், வேளாளர், முதலாயினர்களின் செய்கிறாரும், திருநான், அமுதுபடைப்பு, விளக்கிடு, மாக்கேச்வரர்க்கு உணு, மடத்தியல்பு, முதலிய பலசெய்கியும் விளங்குமென்க. ஆக்காலத்துத் தமிழ் அரசர் முதலாயினர்கள் ஒவ்வொரு காரணத்தினால் ஒவ்வொருகோயிலிற்

* திருக்கேசியேசம் முண்டையாரோயினார் உள்ள ஒரு கிவந்தலம்.

திருதெறிக்காரைக்காட்டுச் சிலாசாசனங்கள் ௧௨௯

தாபித்தார்க்காரதலால் வெவ்வேறு பொருட்டால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கோயில்களின் பழையசரிதங்களை விளக்க அவ்வக்கோயில்களின், கற்றவர், தான், கோபுரவாயில் முதலிய இடங்களோன் அவ்வச்சரிதங்களை *ஒவிய உருவாகச் சித்தரித்துவைப்பது வழக்கம். அவைகள்தாம் பிற்காலத்துச் சரிதமெழுதவோர்க்குப் பயன்படுகருவிபாயின. அம் மாதிரி இக்கோயிலின் வாயின்மாடத்துக் கற்றாணிஸ் பக்கங்களில் இந் திசை, பிரமன் முதலாயினார்சித்திரம் சிவபெருமானைப் பூஜிப்பதாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனே, பிற்காலத்து, சரிதம் எழுதினார் இந்நா னும் பூஜிக்கப்பட்டபடியினால் இத்திரபுரமென்று இக் காரைக்காட்டுக்கு ஒருபெயர் இட்டுப் புராணமும் எழுத இடந்தந்தது என்க. கிரிவஞ்சி இம்மட்டோடு சிறத்துவிற்கும், அன்பர்கள் மனனிக்கவும்.

(8d.) திரு. சுப்புராமணியதேசிகர்,

சிலாசாசனப்பிரசாதகர்.

இக்காலத்தில், முடிவுறாத கண்டவாறு சிலாசாசனங்களும் பழங்கோயில்களுமே சரித்திரவாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த பயன்படுகருவி என்பதைக் கற்றறிந்த மேதாவின பல்முறையும் புதுநூலார்கள். அவைகளை அன்போடுபெற்றுத் திறமையோடு சீர்தூக்கிப் படிக்க அந் உண்மையை நன்றாய்ந்தால் செவ்வியை இந்த தேசசரித் திரவாணிக் கோர்வைவாக எழுத மிகவும் உபயன்படும். சை. முடிவுறா வை மண்முயல் அழ்ந்த அறிவுடன் அளித்த தேசிகர் அவர்களுக் கும், இவை ஏற்று உலகத்தாருக்கு ஊட்டும் இச்செய்தியிற்கும் நன்றி பாராட்டித் கட்டைப்பட்டுள்ளேன். அடுத்த சஞ்சிகைகளில் முறையி சோழசாசனங்கள் தோன்றி வெளிவரும்.

*இப்பழக்கோயிலின் கற்றாணித்தண்டதமே அல்லாது இத்தலம் மேத் துத் திருமுகமாதலால் சிவபிரமோபகந்த மேற்கப்பச்சத்தில் முதல் சிலாசனக் கீழ்க்கண் கங்குத்த பட்டையரிசுளையில் உள்ள ஒலியங்களினால் அறியக்கிடந் தும் விசயம்:—வடக்க முனையில் சிவபெருமான் உட்கொண்டிருந்தாய் சிவக் காலைய மனையின் கண்வீற்றிருக்கக் கணங்கள் தொழுததிலும் திருவருவம். அதற்குத் தெற்கில் இரண்டு பத்தர்கள் சிவன்மேற்றுகைய காத்திரா லால் திற்கும் திருவருவம். தெற்கு முனையில் துவளிருவரும் கண்கள் காக்கிறா மார்போடமைத்த அஞ்சலி அஸ்தாப்யச் சிவ கட்டைக்கண்ணிந்த உருவங்கள், அவர்சின்பக்கத்தில் இவர்களுக்கக் காட்சிகொடுத்த விடைக்களிப்பெருமா னை சிவபெருமான் சிந்ததிருவருவம். இதன்மத்தியில் சிவபெருமான் அம்பிராமேதாய் சிவபாருடாழ்வர் சிவசனங்கள் குடைபிழ்ச்சி இரு வரில் ஒருவருக்குக் காட்சிகொடுத்தல்; இவை உள்ளன.

திருக்கச்சிதெறிக்காரைக்காட்டுச் சிலாசாசனங்கள்.

ஐயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து எயில்கோட்டத்து எயில் காட்டு கரம் காஞ்சிபுரத்து திருக்காரைக் காடுடைய மகாதேவர்க்கு திருவாராதனை செய்யும் சிவன்பிராமணர்க்கும், பரிசாராக்குச்செய்யும் சிவன்பிராமணர்க்கும் ஐடி மகாதேவர் பண்டாரத்து கெல் அளக்கக் கடவதாக உடையார் பரிசாராராஜ தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திரு முகப் பிரசாதம்:—

கருவில் குமுதப்படை தென்மேல்.

நிங்கனெந்தருதல் தொங்கல்வெண்குடைக்கீழ், சிலமகன் சிலவ மலர்மகள் புணர்ந்து, செங்கோலோச்சிக் கருங்கலிகடித்து, மன்னு பல் ஊழியுட் டென்னவர் முவருள், மாராபரணன் பொன்முடி ஆரப்பரும திட் பசுந்தலைப் பொருளைத்தரிந்து, வீரகோளனை ஆளக்கிடெயித்து அகசலில் சுக்கரபாண்டியனைத் திசைகெடத், தொல்லையில் முல்லையூர்த் தூத்தி ஒல்கலில், வேணுட்டரகைச் செணுட்டொடகை, மேவுபுழாரா மருட முவர்கெட முரிந்து, வேலைகொடி காந்தாரைச் சாலை கலமறப் பித்து, ஆறாவமல்லனும் அஞ்சக கெவதன், தாங்கரும் படைபின் ஆங்க வன் செனையுட், கண்டப்பயனும் கங்காதரனும், வண்மாதளிநெடும் மடி யத்திண்டிதல், விருகா கிக்பெயும், விசையாதித்தனும், கருமுரட்காங்கல் யது முதலினர் சாம்ப.....மன்னோடு கரிபுகிபொடு பிடித்து, தன்குடைபீல் ஐயங்கொண்டொன்னைர், கொள்ளிப்பாக்கை பின்னொரி மடுப்பித் தொருதனித்தண்டாற் பொருகிறை உடுத்த. இலங்கையர்க்

* செங்கல்பட்டு ஜில்லா, காஞ்சிபுரம் தாலுகா, 87 பெம்பர் கரோத் திரியு சொமம். திருக்காரைக்காடு என்று தந்தைத்து வழங்கும் முறை. கரோத்திரியதார் ஐடி சொமத்தில் கோயில்கொண்டுள்ள திருக்காரையாதித் தேவர் எனும் ஸ்ரீசத்தியாபதேசுவர். ஐடி தேவஸ்தான ஆதின தர்மகர்த் தர்கள் காஞ்சிபுரத்துக் கைவ வேளாஞ்செட்டிகள் அறியவரும். பழைய உத் தவ முர்த்திகளும் உள்ளார்கள்.

திருதெழிச்சாரைக்காட்டுச் சிவபாசனங்கள் ௧௩௧

நெறவன் அலங்கமுடியறிந்த, முந்தனக்குடைந்த தென்தமிழ் மண்டல, முழுவதும் இழந்த ஏழ்கடலிழிய, புசிலங்கேசனுவெ விக்கிரம பாண்டியன் பருமணி முடிதடிந்திசை வில்லவர் மீனவர் வெஞ்சினச் சளுக்கியர் வல்லவர் முதலினர் வணக்க விர்த்திருந்த ஐயங்கொண்ட சோழன் உயர்ந்த பெரும்புகழ் கோராஜகேசரிவம்முள்ள உடையார் ஸ்ரீ ராஜாராஜ தேவர்க்கு யாண்டு இருபத் தெட்டாவது ஐயம் கொண்ட சோழமுண்டலத்து எயில்கொட்டத்து நகரம் காஞ்சிபுரத்துத் திருக்காரைக்காடுகடைய மகாதேவர் பண்டாரத்து.

பிராமண ஊர்களிலார் ஆண்டுவரையும் பொலியூட்டால் அளக்கக்கடவ செல்லுக்கே செல்லுபெற உடையார்க்கு திருவாராதனைசெய்யும் சிவப்பிராமணர் இருவர்க்கு பேரால் ரிசைநென்று தூணியும், பரிசாரகம்செய்யும் சிவப்பிராமணர் நாயர்க்கு பேரால் ரிசைநென்று பதக்குமாக அவர்கள் அளக்கக்கடவ செல்லுக்கே செல்லுபெற இவ்வதாகக் கல்ரிதும் செங்கிலும் வெட்டிமித்து இவ்வதாக உடையார் ஸ்ரீ ராஜாராதேவர் திருவாய்மொழிந்தருளி அதிகாரிகள் சோழபாண்டிய மூவேந்த வேளார்க்குத் திருமுகம் பிரசாதஞ்செய்தருளினார். இப்படிக்குத் திருவேகம்பம் உடையார் கோயிலுள்ளிட்ட ஸ்ரீகோயில்கள் ஸ்ரீகாரியம் பார்க்கின்ற கொச்சிக்குழான் ஈம்பன் சீரான்கு எவ்வயில் கொட்டத்து எயில்கொட்டு தெ அச்சிப்பெடு சகையார் கடவ செல்லுக்கு செல்லு பெறக்கடவ:—திருவாராதனைசெய்யும் சிவப்பிராமணன் ஒருவனுக்கு நித்தநென்று தூணிபாக நென்று தூற்றிருபதின்சுலமும் (120) பரிசாரகஞ் செய்யும் சிவப்பிராமணன் ஒருவனுக்கு ரிசைநென்று பதக்காக நென்று அறுபதின்சுலமும் (60).

ஊற்றுக்காட்டுக் கொட்டத்து ஊற்றுக்காட்டுகொட்டு உத்தம சோழம்சதுர்வேதமங்கலத்து சபையார் கடவ செல்கடமைக்கு செல்லு பெறக்குடுக்கக்கடவ:—

திருவாராதனைசெய்யும் சிவப்பிராமணன் ஒருவனுக்கு ரிசை நென்று தூற்றிருபதின்சுலமும், இக்கொட்டத்து சிவபுராண்டு ஸ்ரீ

பார்த்தகச்சுதுர்வேதிமங்கலத்த சபையார் கடவ செல்கடமைக்கு செலவுபெற குறிக்கக்கடவ பரிசாரகஞ்செய்யும் சிவப்பிராமணன் ஒரு வனுக்கு நிசநெல்லு பதக்காக நெல்லு அதுபதின்சுலமும், மணியில் கோட்டத்த, காண்டூர்நாட்டு மழலைமங்கலத்த (1) சபையார் கடவ செல்லுக்கு செலவுபெறக்கடவ பரிசாரகம்செய்யும் சிவப்பிராமணன் ஒருவனுக்கு நிசநெல்லு பதக்காக நெல்லு அதுபதின்சுலமும்; இக் கோட்டத்த புரிசைநாட்டு அமராயிதச்சுதுர்வேதிமங்கலத்த சபையார் கடவ செல்லுக்கு செலவுபெறக் குறிக்கக்கடவ பரிசாரகம்செய்யும் சிவப்பிராமணன் ஒருவனுக்கு நிசநெல்லு பதக்காக நெல்லு அதுபதின் சுலமும், ஆக இப்படி ஆண்டாண்டுதோறும் முன்னின்றுகொடுக்க முன்னி சந்திராதித்தவரை குறியிதாசுப் பொலியூட்டால் கடவ செல்லுக்கே செலவுபெறத் திருவாய்மொழிந்தருளத் திருமுகம் பிரசாதம் செய்தருளினவா சிமந்தஞ்செய்தது. இது

பன்மாதேசாரைக.

செருவில் குமுதப்படை செழுகு (2) வது வரி.

செவந்திழி திங்களோமலர்ந்த வெண்குடை மண்டலி மன்னுபிர் தொறும் நின்றருளி.....னிறை நிழல் பாப்பி நித்ப முதற்பகுதியின் வலநேர் புனிவற்கு ஒன்றையாழி யுவாவ நற்றயத் திருமலர் செல்தி யும் திருநிலமடந்தையும் சீர்த்தியின்னினாயும்போர்த்தனிப்புவையும் மறவையிற் புணர்ந்த பொதுமைநிர்ந்த தன்னதரிமைத் தேவிபா ராக்கி கடர்மணி மருட்டுருட்டி செருநில மன்னவர் முறைமுறை தன்னடி வணக்க வீரமுத்திராகமும் ஆரமெனப்புணர்ந்த வீரசிம்மாசனத்த விற்றருளின மாப்புக்கும்மனுடன் வளர்த்த கோப்பாகேசரிவன்மாரை உடையார் ஸ்ரீ அநிராஜேந்திராதேவற்கு பாண்டு முன்றறவது நான் னுற்றதற்பத்தொன்றினும் அநிகரிகக் கோழைமண்டலத்த பாண்டிக்

(1) மதாமங்கலம்.

திருநெறிக்காரைக்காட்டுச் சிலாசாசனங்கள் ௧௩௩

குலாசனினாட்டிப் புறக்கனியுர் செட்டுப்புலாக்குடையார் பூரண
இந்த தேவநாசன ராஜராளேந்திரமேவந்தவேளாரும்
.....கொண்டாசனனாட்டு.....நாட்டார் இழான் ராஜன்
பாநிருபராகத்தானு விரகோழ இளவகோழேந்திரனும் எயில்
கோட்டத்த எயில் நாட்டு நகரம் காஞ்சிபுரத்த திருமயானமுடை
பார்கோயிலின் கைமுண்டபம் கங்கைகொண்டசோழனிரிந்து
திருக்காயர்க்குடையார் தேவநாசனமான ஊர்கள் கச்சாக்கு கேட்டு
இத்தேவர் தேவநாசனமான ஊர்களில் ஊர்கழஞ்சும், குமரக்கச்சான
மும் மீன்பாட்டமும், தப்பாப்பாட்டமும், உள்ளிட்ட கிழிதைப்
பாட்டமும், தறிப்புடையையும், வேலிக்காசும், தண்டலில் கடமையும்
கங்கை இடங்கை மகன்மையும் உள்ளிட்ட அந்தராயத்தக்கு ஆவிர
காலத்தவதாய் இருபத்தைஞ்சு கச்சாக் கொண்டுவருகிறபடி சக்கர
வரத்தினன் ஸ்ரீ வீரராளேந்திரதேவற்கு பாண்டு ஏழாவதுள்ளிட.....

கருவில் கீழ்வரி (3வது)

பூவுயிரிசீ திருமன்னிவளர இருசிலமடந்தையும் போர்சயப்பா
வையும் கீர்தனிச் செல்லியும் தன் பெருந் தேவியாக இன்புற பெடி
நியதாழி யுருடைதாறநாடுந் துடர்வனவேலிப் படர்வனவாசியும்
கன்னிருழும்மிதிட் கொள்ளிப்பாக்கையும் கண்ணர் கருமுரண் மண்ணிக்
கடகமும் பொருகடலீழத் தரைசர்தம் முடியும் ஆங்கவர் தேவியர்
ஒங்கெழில் முடியு முன்னவர்பக்கல் தென்னவரவையத்த கந்தாமுடியும்
இந்திரனாரும் தெண்டினை நாமுண்டலமுமுவதும் ஸுதிரபடைக்
கொள்ள முறைமையிற்றும் குலதனமாதிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் காலையும் சங்கதிர் வேலைத் ததால் பெருங்காவற் பல்பழல்
நிவு மாப்பெருத்தண்டார் கொண்ட கோப்பர் கெசரிவற்றாரான ஸ்ரீர
ாளேந்திரசோழதேவற்கு பாண்டு ௬ (6) ஆறாவது.

ஐயங்கொண்டசோழமுண்டலத்த புரவுவரிநினைகாளநாயகன்
ஊற்றக்காட்டுக் கோட்டத்து கீர்வேலூர்நாட்டு குலாவன காரணம்
போந்தைப்பாக்கிழான் நாகன்.

கச்சிப்போட்டு திருக்காணர்க்காடுடைய மகாதேவர்க்கு திருநெல்
தாமினங்கோன்றிநுக்குவைத்த ஆடு தொண்ணூறு சந்திராதித்தவரை
சாவர மூவா பேராட்டாக்கையுற்ற இத்தேவர்க்கர்மிகள்வசம் நின்ற
ஞலெ ரிசதம் உழக்குநெய் யளந்து கொடுத்து தாவுகொள்வேனானேன்
மணியிங்கேட்டத்து திருக்கமக கோட்ப்புரத்துப் பிச்சியபாக்கத்த
மங்குடியுமார் துவையன்.....மெய்கண்டு சொறுகொடுப்பே
னாவும் இவன்சொல்ல எழுதினேன் இந்நகர் காணத்தான் சயப்பு
வன் கருமாணிக்கமான மங்கலாதித்தன்.

இன்னும் வரும்.

காஞ்சிபுரம் அ. தடேசசெட்டி,

சின்னக்காஞ்சிபுரம்.

தோத்திரமாவஸு

சேஷாத்தேந்திரப்பதினன்.

(1) கண்ணியாகுமரி

சூரியே சத்தி அகிலாண்ட வல்லி ஆருயி ரீனத்தினு மம்மே
காரிகை கௌரி கட்டழற் காந்தி கருணியின் கலையிலாக் கடலே
வாரிதி வரம்பில் வணப்பொடு கண்ணி மதாமா குமரியாய் நிற்றை
பாரத மாதா பண்டுபோ லென்றும் பார்மிசைப் பெர்விகவே பன்றோ!

(2) சுசீந்திரம்

இந்திரன் காபம் நீக்கி யிருடிகள் வேள்வி யேற்ற
அந்தரம் மூவர்க் கில்லா வருமையை விளக்க வெண்ணிச்
சந்தமார் வடிவஞ்செத் தானுமா வயனாய் நின்றாய்
சந்திர ரூபா நின்றாய் சரணனைக் கொண்டேன் போற்றி.

(3) திருவாட்டாறு

கேனை மடகெஞ்சே கேசியைமால் சங்கரித்த
வாணப் புணல்மோது வாட்டாற்றில்—காளீ
பணவரயிற் பன்னி பயின்றாள் பென்றும்
பணிவார்க்கு முண்டோ பவம்.

(4) திருவத்தபுரம்

திருமகனாக் கலைமகனாக் கனிப்புட வ்வாழ் திருப்பதிபா மான்றோ
ரேத்தாக், திருவநாதை தனில்லங்கன் நெக்கவிதை மாட்சிபுரி செம்
கோல்லெந்தன், திருமலன் சேலனாக் தினர்க்கினமும் திருத்தொண்டு
செய்யப்பெற்றே, திருவாத்த சபையிசைத் தாயிலமர்ந்த திருநாதன்
மாதஞ் சேரே.

(5) ஐதார்த்தனம்

பித்தகைய்க் கிரிந்த வெண்ணிப் பிணிபிணின் நகற்றி யம்பும்
பங்கிய முடைய னாக் கிப் பணிவொடு கொண்டு செய்யச்
சித்தமன் செல்வை யாக்கெச் செனர்த்தனா கிரங்கிக் காப்பா
பத்தரின் னடிமை பல்லா லரினிலே னுய்யு மாறே.

(6) செங்குண்டார்

செங்குன் னார்த் தேவி செழும்சுருணைச் சோதியே
துங்கம் கிரைக்குநின் னாய்கோக்கால்—கங்குல்
கிரைநீதாட மக்கள் விவேகமொடு ஞானப்
பெரும்பேறு பெற்றிலேர் காண்.

(7) திருஆறன்வினை

கார்மேனி பான்பாற் கடற்பன்னி கிட்டுவந்து
சேர்மேவு சோன் திருவாழ் னன்னாட்டில்
கார்மேவு பார்த்த சாதியாய் கிற்றியிதை
கார்மேவு மாறன் கிரையகத்தே பாரீரே.

(8) திருவல்லவாழ்

தேவதிகேன் தன்னன் குதைத் தொடியணி யாய்மாதர்
தாழியில் வைத்த ஸெப்பால் தயிர்கவர்ச் தன்னெனான்
மாழைதான் னிவடபா ரிண்டு மணங்கவர்ச் தொனிததமாயன்
பூழைழி னாழி பெண்டிர் புகாவிதம் ஈட்டினானே.

(9) ஏத்துமா னார்

மதிபென் மானையின் மறமளி யேழரை
நிதியாய் நித்திலம் நிரைமணிப் பணிவழை
சதியே உன்னுதற் கருணையென் தறிந்தபின்
பதியே பாடியிற் பரமனே யிசனே.

(10) வைக்கம்

கற்றிலென் கலை னொன்றுக் கருதான் னலங்கன் யாதும்
பெற்றிலென் பேதை யானென் பெருந்திருக் கோலி லப்பா
நற்றவப் பயனா லென்று நன்னெ னாய் வொண்ணிப்
பற்றினே னெனியென் சிந்தன் பதமினை யருள்செய்வாயே.

(11) ஆலவாய்

ஆலவா யானே ஆற்றை ஆரமா யணிந்த தென்னே
காலினக் கணிக்க காலும் கருமணம் கணந்த தென்னே
மாலயன் மயங்க வாழ் மதலையாய் நினைத்த யிண்ணைப்
பாலிதழ் மதலை தீண்டப் பதிரெக் திகழ்த லென்னே.

(12) திருவாரூர்

சித்தற் தெளிந்து திருவாரூர் லிற்றநுநாம்
அத்த னடிபணிய வாருமே—முத்தியெனத்
செவழி யான்மாற்றஞ் சீர்வஞ்சி யாரூர்க்கு
மாகாதோ னவம்முடனே செப்பு.

(13) திரு விஞ்சைக்களம்

நார்களுஞ் காரர்களும் நலனளி சிறக்க
வாருட்ட வரன்றிக வஞ்சையின் னளமார்
நிரைபுரட் ிருநெசைச் சிதம்பரத் தமர்ந்கான்
நிரங்கழல் நிரைசைக் கொணவிடர் கெடுமே.

(14) கொடுங்கோளார்

அங்கயற் கண்ணி யருட்பெருள் சோதி யில சராசரங்காக்கு, மங்கை
சரக் கரகி மறைமுகம் பொருளே மகோசகி தோன்றவெஞ் சிற்றப்,
பொங்குமா புணரி புட்கர சிஞ்ஞன் சாணெனப் புளவெ யோங்குந்,
தங்கிகொடுங்கோ ளாரமர். தேவி துயர்தமிர்த் தாளெனத் தாயே.

கே. ஜி. சேனையார்

சிவபெருமானும் செந்தமிழும்.

ஊரும்பேரும் உருவுமில்லாதவன்
 ஊரும்பேரு முருவமுந்தாங்கி
 ஆதிசைவ அந்தண கிருத்தனாய்
 நாவலூரானியின் நறுமணத்தடுத்த
 ஆவணவெழுத்தும் அந்தணர்முன்னர்ப்
 பேசியபேச்சும் பெருந்தமிழ்ப் பாஷையே
 பித்தனென்றே பிடுறப்பாடென
 அத்தன்மெய்யுருவுட ன்மைந்ததும் தமிழே
 செத்தவடமெனும் திருமடாலயத்தில்
 விரட்டானொரு கிருத்தவேதியாய்
 மலர்ப்பதஞ்சூட்டி மலர்ந்ததும் தமிழே
 அம்பலத்தாடு மண்ணலெம்பெருமான்
 ஆரூர்வாவென் றழைத்ததும் தமிழே
 சுந்தரா நினது தோழன்யாமென்று
 வன்மிகாதர் மலர்ந்ததும் தமிழே
 பாவையார் கிவாகப் பண்டிப்பின்னர்த்
 துது ஈட்த்துபேய்ச் சொற்றதும் தமிழே
 திருமுதுருன்மம் செல்வழி ஏதெனக்
 உடையாற்றார்ஓர்ஓர்வழிகுறி
 மறையவர்கோலம் மறைத்ததும் தமிழே
 திருக்குருகாவூர் செல்லும்வழியில்
 பிரம்மணவடிவம் பிடுறத்தாங்கி
 நீரும் கோதும் நிறுதுமமைத்துப்
 பதினாவித்த பாஷையும் தமிழே
 திருக்கச்சூரிலே கிருவமுக்குத்த
 கியருருவொடு மந்தணரிலந்தொறும்
 ஒட்டியாதித்தம் குரைத்ததும் தமிழே
 சங்கிலியார்பார் றழைத்ததும் தமிழே
 கிபாறுடைய வடிவோவென்னச்

கன்ருன் நழைக்கக் கதரிய பகப்போல்
 ஓலமென்றில் ஷலகொங்கேப்ப
 உரைத்தமொழியு மொண்டமிழ் மொழியே
 தில்லியில்வாழ்கந திருநீலகண்டர்
 ஓட்டின ஒளித்தம் குரைத்ததும் தமிழே
 இயற்பலகையி லிசைத்ததும் தமிழே
 மாறண்கிருந்து வார்த்தையும் தமிழே
 அமர்நீதிபாலம் கரைத்ததும் தமிழே
 கண்ணிடத்தப்பிப தின்னனாரை
 நில்லுகண்ணப்ப நில்லுகண்ணப்பஎன்
 னுன்புடைத்தோன்றல் நில்லுகண்ணப்ப என்
 நடுக்குத்தொடா யமைத்ததும் தமிழே
 துரினயொலிக்கும் கேசர்பாற்சென்ற
 ஆயையருளியல் கரைத்ததும் தமிழே
 தாதததாளெறிந்த சுண்டேசாரக்குத்
 தாதததாமென்று சாற்றலுந்தமிழே
 திருப்பைஞ்செவியிற் செல்லும வழியிற்
 காலும்குளதும் கடிதினமைத்தே
 ஆற்றலுருத்தி பப்பமுர்த்தியின்
 இளைப்பையகற்றியல் கிசைத்ததும் தமிழே
 வடகயிலாய மாட்சியைக்காண
 வழிகடையொண்ட வாக்கின் செல்வர்
 உடல்குறைந்தாது முனக்குறைமல்
 முத்துதங்கையி முனிவர்போற்றேன்றி
 இன்னும்பாமாயி ஏற்கவேயுன்னி
 இயாததனி லத்தகைக்கோலம்
 காட்டுவொமென்ற கருணையுத் தமிழே
 அம்மைமுத்தன மல்லவொருவன்
 புனிதவதியெனும் புண்ணியவதியாய்
 அம்மேவாவென் நழைத்ததும் தமிழே
 திருச்செங்காட்டிற் நிருவடிதோய்வுற
 வைரவக்கோலம் வளம்பெறக்கொண்டே
 பின்னிக்கதியுனும் பேச்செலாக் தமிழே

திருவெண்காடர் செய்தவப்பெருங்
 மருதவாணர்மகவென வளர்ந்தே
 பதினாறுண்பெயின்றதும் தமிழே
 தாயுந் தந்தையுந் தனயருமாவெ
 முவரும் மதுரையில் முறைபுரிநாளில்
 வழங்கிப் மொழிபெலாம் வண்டமிழ் மொழியே
 தென்னன்குழான் நிருமுகதனக்கு
 ஸம்மணிவணிகனாய் ஸின்னதும் தமிழே
 எல்லாம்வல்ல சித்தராய் மதுரையில்
 வல்லமைகாட்டி மலர்ந்ததும் தமிழே
 ஆசான் மணியே லாசையோனங்கம்
 விரிபெறிந்த மேன்மையுந் தமிழே
 மீனவன்முன்பு மெய்க்காட்டிட்டே
 யூனமிப்பரிவார் துரைத்ததும் தமிழே
 மைவிறியாராய் வணிகப் பெண்கள்பார்
 கைவணிகிற்றுக் கரைத்ததும் தமிழே
 மதுரையின் வடக்கு வாயிலாற் சொழிநக
 கதிபெறக்காட்டிய கருணையுந் தமிழே
 தன்னீர்ப்பந்தர் சயம்பெறவைத்தே
 புண்ணீருத்தியக் குரைத்ததும் தமிழே
 பொன்னியான்தன் புகழ்மணியுருத்தே
 தன்னிகர்வாதஞ் சமைத்ததும் தமிழே
 மாமனாகவே வழக்குரையாடித்
 தேமெண்ப்பெயிச் செய்ததும் தமிழே
 விறகுசுமந்து விறந்ததும் தமிழே
 பாணர்தமக்கும் பகர்தருமிக்கும்
 திருவாய்மலர்ச் செழித்ததும் தமிழே
 மண்ணிச்சுமந்து மாறனடித்த
 புண்ணிச்சுமந்து புணர்ந்ததும் தமிழே
 ஸிபுரதனிற் றைவனா பெழுந்தே
 வழக்குரையாடி மலர்ந்ததும் தமிழே
 இன்னமெம்பெருமா னிவ்வுலகத்தில்
 ஆற்றியஆட் லினைத்தையுமீழின்

செந்தமிழ்ப்பெருமை செப்பவும்போமோ
 இவ்வாறாய் தெய்வன்மொழியைச்
 சின்னாட் பலபிணிச் சிற்றறிவுடையரிற்
 கலியெனக்கூறல் காலக்கொடுமையால்
 கற்கவும் கேட்கவும் கருதாதத்தோ !
 சோறதுவென்று பிரலடைஞ்ஞம
 இம்மைக்கடமே மெய்ம்மைக்கடமென
 வேற்றுப்பாஷைலை விரும்பிக்கற்றே
 அந்நியநாட்டி லவதரித்தவர்போல்
 இன்றுதான்கப்பலில் இறங்கினார்போலப்
 பேசவும் எழுதவும் பிரசங்கம் புரியவும்
 பழக்கமிலையெனப் பருமிதம் பகர்வர்
 அறம்பொருளின்பம்வீ டடையும் தாம் பெருகவர்
 கடமொழி தென்மொழி வாய்த்துள போல
 எப்பா ஷையிலும் இகலென எண்ணார்
 (இதனால், :
 தெய்வத்தியானமே சிந்தையில் வைபவர்
 தானதருமம் தவஞ்செயமுயலார்
 தீர்த்தபாத்திரைக்குச் செல்லவந்துணிபார்
 கோயிலில் துழைந்து கும்பிடநாணுவர்
 நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறுவர்
 சத்தியாவந்தனம் தான்செயமறந்தார்
 அந்நியமதத்தி லேகைகையிட்டனர்
 லலாட்சுனியராய் நாடெலாந்திரிவர்
 ஒருமயிர் நீப்பி னுயிர்க்கெல் கவரிமான்
 அந்நிய மரபில்லவதரித் திட்டவர்
 குஞ்சி யழகெனக் கூறு வண்ணம்
 முண்டிதமெனச்சொல் மொய்ம்மயிர் நீகருவர்
 சான்றோர் வகுத்த சாதியாசாரம்
 வேண்டுவதிலையென விதன்டைகன் பேசுவர்
 பல்மதத்தினாரோடும்புணர்வுவன்பார்
 விதவாவிவாதம் விதியெனவிளம்புவர்
 வகங்கமது கைகிடேலேனும் நீதித்

உக்கந்தரு மதுவாமென வருந்துவர்
இன்னுமிகேயோயியம்புதற்கரிய
அநாசாரமெல்லாம் ஆஸ்தியாப்பெற்றனர்
நாளை மறத்தவர் தாமுறுக்கேடெலாம்
இவர்களு மடைவரென்றியம்பவும் வேண்டுமோ
ஆதலானினிமேலாகிதுத்தமிழாம்
பெற்றதரியைப் பேணுவோராகி
உய்யுமின் உய்யுமின் உய்யுமின் னீரே

ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை

நாகபட்டணம், }
22-5-19.

நாஷனல் ஹைஸ்கூல்
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்.
நாகை நிலலோசனிப் பத்திராதிபர்.

தனிநிலைச்செய்யுட்கோவை.

சேந்தமிழ் களத் தொகுதி ஈனம் பக்கத்தொடக்கி.

10. அய்விளக் கேற்றிய வச்சுடர் முன்னர்
வாய்த்தகட ஸ்நெனும் வழக்கா றுண்மையின்
வந்தவுயிர் முன்னது வன்நென வறிவநீஇப்
போற்று மொருபொருள் பொய்ப்பெனப் புகதுவர்
கூற்றுமெய் பதுவாகக் கொள்ளினும் கலங்கவி
முன்மைதெளி மீகா னெனினித்துப் பொய்த்தாம்
கறஞ்செய் யொருமகன் றறக்க மனைருளுஉ
மறஞ்செய் யொருமக னாகத் தனைருளுஉ
மெல்லாச் செல்வமு மிம்பர்வர் தெய்தம்
முன்னோன் பின்னோ னவைவயலு பிறவே
குறுகுளுஉ மென் தங் கொள்பவை னனியே
பெரிய வெனினும் பிரிதற் றுள்ளன
புருகு மனத்தி னுயர்ந்தோர் தமவழி
வடிவப் பற்றறு வகைத்தறம் போற்றிற்
நீதொரிதுத் தெனினெஞ் சேர்குவ ரென் தஞ்
சாதற் றன்போ டவழுத் தபுத்த

நீதிமுறை நன்குநீதி நிலன்வாழ்வு கருதியிங்
யோதினார் பொய்பென் துறாப்பிது நன்னே
பொன்றி னப்பொரு ளுண்டென் தனா
சென்றத் தன்புற் றினாகுவர்
நன்றிதரும் புற்பல நயனெலா மிழந்தே.

11. தம்மிற் பிறருக் தம்வெறுப் பறியார்
தம்வழித் தழுவுல சென்றத் தங்குறை
தோர் பிறர்குறை செய்தன சென்ற
முயர்வழித் தல்லன வுயர்த்தின சென்றம்
பழமை மறந்து புதுமை தழீஇக்
பெழமை பொரீஇக் கெடுத்தன சென்ற
நெருப்புத் துணிப்படு நேரினிலை பற்றுச்
வெந்து புடைத்துத் தெறுங்கெடு குலராய்த்
தெனீந்து மலர்ந்து சொற்றென் பிலிற்றி
மகிழ்வுபூத் தமர்ந்த மனனிலை கலக்கி
நல்வேர் களைந்து நாவடுப் படுத்தித்
தம்மை வழித்துத் தமர்சார் பகற்றிச்
செம்மை தருவோர்ச் சேர்பொலா தாக்கி
யருமை சான்ற யிருமை வழிப்பவர்
பார்ப்பன பிறவெலாம் படைஇக் கரக்கு
மொருபொரு ளன்றியொன் றமையா தாத்
னல்லன நன்மை யல்லன நீமை
நல்குத லுள்ளன நண்ணுத லில்லன
நண்ணு தாதலொடு தம்மழித் தற்கே
வஞ்சப் புல்லர் வளைந்த குழ்ச்சிக்
காளா யொருபொரு ளடிமைவழிப் படுத்த
லன்னவும் பிறவு மாதற்
தன்மையநிற் தாயுந் தருதியில் லவரே.

12. ஒருசார் மங்கைய ரன்னமுதம் வேட்டுந
ரோருசார் மங்கைய ரதுவெறுக் குரோ
யின்னன மொருசார் மாக்கட் கினிய
வுணவு முதல பிறிதுசார் பிளந்தா

மறவெறுத் தம்மா பிறவிழை ருளோ
யகிறீன பனவு மிவ்வே யமையு
மியற்றாத் பழைய வினியன பிறவே
யல்லன வாத லவனிக் கெயற்கை
இனியே,

ஒருடற் றூரியவா கைம்பொறி புள்ளு
மொருபொறி வேட்பன பிறவெறுப் பவ்வே
பெனிது கைம்பொறி வேட்பன வெல்லா
மவ்வய் வழிநின் தனாய்மன னின்புறமும்
அறிவே,

மனனவேட் டெல்லாம் வன்கையொடு தூக்கித்
கொள்ளுவ கொண்டு தள்ளுவ தள்ளி
பெள்ளதூஉ னன்னிகு பெய்துதூஉ மென்ப
வாதலி னுலகோர் தமக்கமை வனதா
நல்லன வென்று மாகா தனதா
மல்லன வென்று மமைதல்
புல்லிய நெறித்தாப் புகன்றிடு னோரே.

13. உலகிய லொத்தம ஷுத்தமை வொன்றுத்
தமிழ்துவழி முழுச்சொல ளனாஅய்ச் சுருங்கித்
தெளிவுறீஇ யாழ்ந்து செப்பற் கெனிதாம்
வேட்கை தரீஇ மேன்மே ழூக்கி
மன்பதை தமக்கெலா மின்றியமை யாத
நன்றிபுரி முத்தை நற்றமிழ்ப் பாட்டிடைத்
கோங்குமுத லொப்பாக் கொள்ளுறுப்பு மிடைதல்
பாக்கன் மென்னப் பகருந ரென்னே
கண்கவர் வணப்புக் காட்டோ கிடுத்திடை
உவ்வுறுப் பில்லெனி னுவர்த்தாக் ககற்றியு
மவ்வுறுப் புறினே உவாவுறீஇ மகிழ்ந்து
மெண்ணிலர் பற்பல வியம்புகார்
மண்டினி ரூரலத்து மான்புகனி நன்றே.
14. பின்வரு தம்வழிப் பெருக்கக் கண்ணார்
தம்முத பொருளெலாம் பிறர்க்குத் தந்தவர்

நிலையு நீரவு நெருப்பவும் விண்ணவு
 முயிரவு முடலவு மியலவுஞ் செயலவு
 மழிப்பவும் வளர்பவு முறுபவும் பெறுபவு
 கண்ணர்செய் பண்ணு அமக்குதவு ஸல்லோர்
 செயற்கரி துதவிச் செற்றகடு ஸிணப்பவர்
 தாம்பெற வழிவது தகைநிறி தறிலைர்
 தேள ஸலந்து செயலொன் தறிஞார்
 நிறுமுடிஸ் வாழ்க்கையர் சிறை தைஇய
 அடுக்கையர் கல்விச் செந்நீ ருற்றின
 தழிவன தேரு வாண்மைப ரென்றுந்
 தொழுதல கேத்துந் துரிசில் வினையின
 ரவாஅ முதல வறுத்துநிலி யாற்றலர்
 தாழ்ப்புகை குடிநிலும் கேழ்நிலா விசு
 பரிபத் தன்ன மாசுறு மாண்பினர்
 தலைசென் நெனினுந் தக்கவொன் குற்றந்
 ருலகுமுறை ஸடர்த்தம் குரியவை குழப்
 பற்றது ஸற்றிநன் படர்ந்துநடு வெலிக்குந்
 குற்றமது காட்சிக் கூர்த்தநி குழுஉயின்
 மற்றையர் குழ்ச்சி மறந்துஞ் குழ்செ
 ிழிசுனர் பகைஞ ரென்ரு ரேற்றக்
 குண்மைபொடு பழிச்ச முறைசால் நிறப்பினர்
 மறித்தலுல் தீத்துத் துயர்தம தாக்கு
 செனைய ராயினு ஸ்வழிச் கேற்றவு
 ருடற்றுன் பறியா ருளத்துன் ஸல்லோர்
 மான்பொழு தன்றி வின்பொழுது வழிபார்
 ஸனத்தலை யுலகு ஸ்வழிப் பழுதம்
 கனவுகுறு ஸல்லா வறக்கம் கண்ணியர்
 தரக்குவனர் விலாவனர் தழைஇவனர் மானின்
 முருக்குநர் வழிசெட முகிர்ந்தவழி செழிக்குநர்
 இவரே,
 பெல்லா வுயிரு மேமம் பூணச்
 செந்தன்மை பூண்ட செல்வந்
 தந்தன ரெனாஸ் லறத்திறந் தினரே,
 (தொடரும்)